

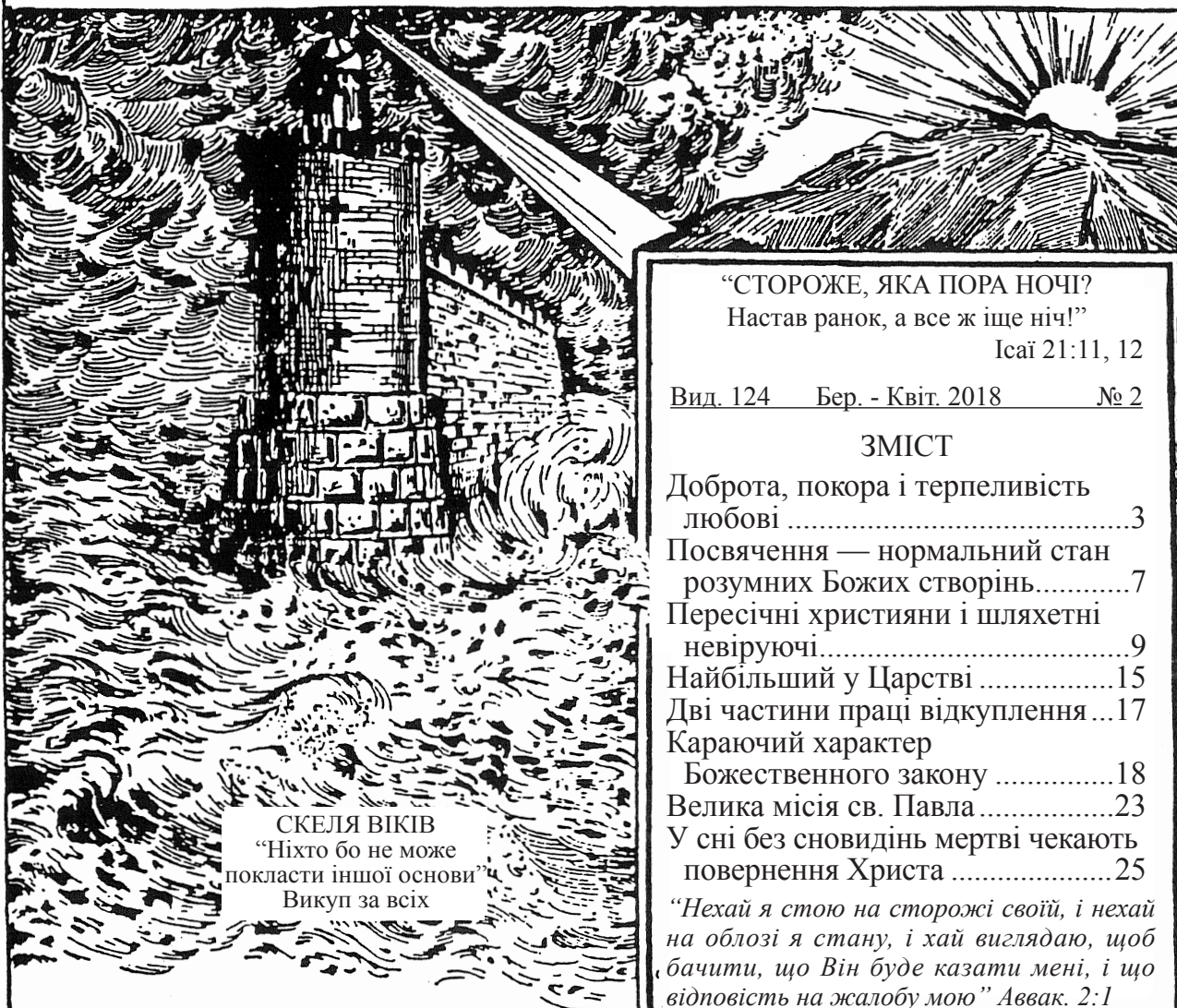

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
“Ніхто бо не може
покласти іншої основи”
Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Iсаї 21:11, 12

Вид. 124 Бер. - Квіт. 2018 № 2

ЗМІСТ

Доброта, покора і терпеливість любові	3
Посвячення — нормальний стан розумних Божих створінь.....	7
Пересічні християни і шляхетні невіруючі.....	9
Найбільший у Царстві	15
Дві частини праці відкуплення...17	
Караючий характер Божественного закону	18
Велика місія св. Павла	23
У сні без сновидінь мертві чекають повернення Христа	25

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священниками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ДОБРОТА, ПОКОРА І ТЕРПЕЛИВІСТЬ ЛЮБОВІ

“Бог є любов” (1 Івана 4: 8).

У Святому Письмі слово “любов” вживається для вираження усієї повноти величних і славних прикмет, які утворюють досконалість Єгови. Бог є уособленням Любові. Наскільки хтось володіє цією прикметою Любові, настільки він подібний характером до Бога. Хто має повну подобу Бога, про того можна сказати, що він є Любов, бо Любов є великим принципом, який найповнішою мірою представляє Божественний характер.

“Бог є Любов”, наш Господь Ісус є Любов, і коли Церква буде досконалою, кожен член Тіла також буде Любов. Цей великий принцип повністю контролюватиме все, що ми будемо робити і говорити, так само як зараз він контролює серця Господнього народу, незважаючи на слабості плоті, які заважають його повному вираженню. Коли вся недосконалість забереться, ті, які здобудуть нагороду нашого славного високого поклику, будуть мати образ Бога, образ Господа. Надія здобути подобу Божественного характеру є великою амбіцією, яка надихає нас до вірності в зусиллях.

Поряд із тим варто зауважити, що віра, надія та любов є плодами Святого Духа. Хоча кожний добрий і досконалий дар походить від Отця (Як. 1: 17), тим не менше, існує різниця між “даром” і “плодом”. Дар можна набути миттєво, але плід потребує часу для розвитку. Так само з плодами Святого Духа.

Перед нами вияв Божої Мудрості. Розвиток є поступовою річчю. У тих, у кого є щире бажання та рішучий запал до праведності, яку Бог хоче бачити в них, кожне слово і кожний вчинок має багато спільного з розвитком цієї прикмети Любові. Наш Небесний Отець не сподівається,

що ми здобудемо досконалість любові у плоті, тому що слабості та недоліки цього не дозволять. Але Він сподівається знайти в тих, які будуть членами Тіла Христа, наполегливість духа і вірні намагання, які продемонструють, що коли б у них були досконалі тіла, вони б завжди проявляли любов.

Щоб досягти цього ступеня розвитку характеру ми не повинні жити за плоттю, за старим створінням, а виховувати наш розум, щоб прагнути тільки істинного, чистого, люблячого і доброго. У цьому значенні слова ми повинні бути копіями нашого Господа Ісуса Христа.

ВВІЧЛИВІСТЬ НЕ ЗАВЖДИ Є ЛЮБОВ'Ю

Послідовники Христа посвятили свою волю і були зачаті Святим Духом, який є Духом Любові, бо це — Дух Бога, Який є Любов. Тому зацікавлення один одним повинно виникати з любові. Можливо, вони не завжди настільки мудрі, щоб знати, як виявляти люблячу доброту, і часом їхня грішна природа може вести до думки, що той чи інший спосіб поведінки буде з любові, тоді як насправді все навпаки, і це — неправильна поведінка. Тому нам треба стежити і зауважувати, наскільки ми використовуємо дух здорового розуму в нашій поведінці і в наших відносинах один з одним.

Особа може проявляти ввічливість у словах і вчинках, не маючи добрих намірів. Часом ввічливість керується іншими мотивами, ніж любов. Це можуть бути самолюбні міркування або намір обманути когось йому на шкоду. Ця форма шахрайства стала настільки звичною, що не вимагає особливого пояснення.

Досвід християнина це постійне навчання. Щодня ми дізнаємось більше про себе і про Мудрість та Справедливість Бога. Навчаючись цих уроків день за днем, ми навчаємось більше докоряти собі і виправляти себе. Викриваючи в собі недоліки, ми, звичайно, повинні вчитися, що не треба сподіватися досконалості від інших, а вірити, що вони роблять усе можливе, щоб показати на своєму прикладі найвищі ідеали, які в них є щодо єдності та досконалості, потрібної для членства в Тілі Христа.

Любов завжди ввічлива; Любов не може свідомо скривдити іншого. Батько, який любить свою дитину, не зробить того, що може завдати їй шкоди. Часом він може помилитися і покарати дитину несправедливо, але мотив, який знаходиться за цим повним любові батьківським вчинком, завжди буде доброзичливим і правильним.

Часом Любов може видатися недоброзичливою, тому що принципи, які керують вчинками особи, можуть бути неправильно пояснені. Коли наш Небесний Отець заборонив Адаму та Єві їсти плід з Дерева Знання, у Нього була мудра причина для цього. Безперечно, з часом Він дозволив би споживати цей плід, але з доброзичливості Він тримав їх у незнанні про цю річ. Вирішивши, що Бог недоброзичливий, корисливий до них, Єва вирішила відстоювати свої права. Так само з нами. Якщо доброзичливість нашого Небесного Отця не завжди зрозуміла, то і ми не повинні дивуватись, що таке діється з нами. Навіть якщо наш дух, тобто мотив, правильний, ми не завжди здатні це показати. Тому ми повинні бути великодушними, коли інші нас не розуміють.

СИЛА, ЯКА МЕШКАЄ В ЛЮБОВІ

На початку людина була на образ Бога (1 М. 1: 26, 27), однак із причини гріхопадіння Адама рівновага його розуму зіпсувалася. Ті, хто має розум, тобто волю, Христа, здатні подолати деякі невідповідності своєї природної вдачі і тверезо відноситись до того, що вони знають і чого не знають, а також до того, що знають і чого не знають інші. Це вміння оцінювати дійсний стан справ становить таємницю більшої частини нашого благословення в Господі.

Коли ми бачимо, як інші, які менше від нас оцінюють справедливість, роблять речі, що суперечать принципам праведності, ми радіємо,

що знаємо більше і можемо робити краще, ніж вони. Дух здорового розуму підказує нам, що ми можемо досягти в деяких напрямках більше, ніж інші, натомість інші в інших напрямках можуть досягти більше, ніж ми. З причини гріхопадіння людини всі люди слабкі в тому чи іншому напрямку. Знання про недосконалий стан людства повинно радше упокорювати нас, аніж надимати.

Покора розуму приходить тільки після здобуття достатнього знання про Христа. Знання надимає через самолюбне серце, бо тоді ми, очевидно, схильні бачити більше власні добрі риси, ніж інших. Відповідно, тим, у кого від народження менше самолюбства, доводиться боротися менше, а тим, у кого більше самолюбства, боротися більше. Чим більше в нас Духа Христа, тим більше ми здібні перемагати схильність надиматися навіть від того незначного знання, яке маємо. Любов, яка мешкає в нас, має силу будувати, зміцнити характер і протистояти поганим впливам грішної людської природи.

СЛУШНІ І НЕСЛУШНІ ПРИЧИНИ ДЛЯ СПОНУКАННЯ

Увесь світ, як правило, визнає принципи Справедливості. Навіть ті, чие ставлення до інших не дуже справедливе, здається, шукають нагоди боротися з несправедливістю за умови, що вони не мають з нею нічого спільного. Це бажання часто проявляється у насильницьких діях, коли натовп дає вихід своїй люті проти якогось нещасного грішника, який зробив щось, що спровокувало гнів. І хоча навіть найменш озлоблені з натовпу теж, мабуть, зробили щось погане, вони готові скористатися з можливості показати своє обурення поганим вчинком і навіть раді покарати порушника.

Господній народ не повинен мати духа нетерпимості. Ми повинні проявляти терпеливість, співчуття і стриманість, коли діється щось не так, і ставитися з належним розумінням до тих, хто провинився. Чим більше в нас духа терпеливості, тим більше ми матимемо дух терпимості і тим важче буде викликати в нас гнів. У кому переважає дух любові, того не легко змусити робити чи казати щось неприємне чи несправедливе. Любов робить нас дуже терпеливими до тих, із ким нам доводиться мати діло, і вона

готова покривати милосердям усе, що виглядає поганим.

Любов хоче, щоб ми пам'ятали, що коли хтось припускається помилки, це не означає, що він помиляється. Можливо, він не розуміє справи до кінця або його судження не найкраще через успадковану слабкість, яку він не здатний контролювати. Перед тим, як засудити когось, ми повинні переконатися, що він дійсно помиляється. Справедливість вимагає, щоб ми, перш ніж засудити когось, хоча б розібралися в цьому. Любов наполягає, щоб бути в цьому випадку якомога більш милосердними.

Бог є уособленням Любові, однак Святе Письмо каже, що часом Бога випробовували. Під час подорожі пустелею сини Ізраїлю не раз викликали в Нього обурення (Пс. 78: 40, 56; 95: 7-11). Схильність до ідолопоклонства привела на народ Божественний гнів, і він був відісланий до неволі у Вавилон (Єр. 7: 17-20). Врешті відкинення і розп'яття нашого Господа Ісуса Христа принесло на нього "гнів до кінця" (Гиж.) і розпоршення по всіх краях землі.

ПРАВЕДНЕ ОБУРЕННЯ І ПРАВИЛЬНІ ПОЧУТТЯ

Господній народ не повинен бути незворушним, ані не мати почуття образи за несправедливість. Невміння виявляти справедливе обурення свідчить про нестачу моральності та згоди з Богом. Про нашого Господа Ісуса написано, що коли Він побачив несправедливий стан правителів Свого народу і їхнє несправедливе поводження, "споглянув Він із гнівом на них, засмучений закам'янілістю їхніх сердець" (Мр. 3: 5). Ми повинні так, як Він, з неприязню відноситися до всього, що не є в згоді з Богом.

Ми повинні любити праведність і ненавидіти беззаконня. Слово "беззаконня" означає щось протилежне Любові, і є міцним виразом. Особа, байдужа до того, що правильне і неправильне, байдужа до характеру Бога, який протистоїть усім формам беззаконня. Про нашого Господа Святе Письмо каже: "Ти полюбив справедливість, а беззаконня зненавидів, тому намастив Тебе Бог, Твій Бог, оливою радості понад друзів Твоїх" (Пс. 45: 8). Кожен, хто виховує в собі характер, приємний Богу, і намагається стати точною копією Його дорогого Сина, повинен

позбутися всілякої нечистоти, всього, що недобре. Наш новий розум повинен завжди чинити опір поганому.

З іншого боку, якщо ми маємо Любов, яку має Господь, ми будемо ненавидіти погане, але не особу, яка робить погано. Наскільки любов контролює наш розум і серце, настільки ми будемо мати співчуття до тих, які є в беззаконні, бо пам'ятаємо, що людський рід відпав від своєї первісної досконалості. Ми повинні думати, що вони не мають наміру робити зло, не виявляють такої волі, а страждають від огидної хвороби. Любов довготерпить і намагається знайти пом'якшуючі обставини та умови. Вона прагне допомогти злочинцю і "не поривається до гніву" (Хом.).

Слово "пориватися" означає "спонукувати". В іншому місці апостол каже: "Заохочуючи [спонукуючи] до любові і добрих діл" (Євр. 10: 24, Кул.). Любов повинна казати і робити те, що спонукує до слів, повних любові, а не збуджує гіркість, яка веде до роздратування, гніву, злоби, сперечання та лихослів'я (Еф. 4: 31, 32). Іншими словами, краще бути миротворцем, аніж заколотником. Однак ми не повинні мати мир за всяку ціну, а радше повинні, якщо можливо, дотримуватися миру там, де не йдеться про принцип. Ми повинні спричиняти словесну боротьбу тільки там, де це може принести добрий результат.

Ступінь любові, силу любові можна визначити тим, з якою легкістю можна змусити відхилитися від неї, підштовхнути її до опозиції або нетерпимості та роздратування. Ми вже побачили, що часом терпеливість може стати на заваді справжнім інтересам, тоді Любові доведеться вжити заходів і виправити те, що здається очевидним злом. Але ми повинні пам'ятати, що з природи ми не володіємо рівновагою розуму, тобто розважливістю. Досконалість рішення — властивість, що належить тільки нашому Небесному Отцю та нашому Господу Ісусу Христу.

"А терпеливість нехай має чин досконалий" (Як. 1: 4). Отця неможливо спонукати до гніву чимось дріб'язковим. Щодо нас, то наша розумова рівновага настільки слабка, що в цілому ми занадто поспішні. Тільки деякі з нас можуть повністю впоратися з оточуючими обставинами

і з тими, з ким ми маємо справу, тому ріст у благодаті та знанні має багато спільного з мірою любові, яку кожен із нас проявляє.

ВИХОВАННЯ ВЕЛИКОДУШНОСТІ ТА СПІВЧУТТЯ

Ми знаходимося в Школі Христа, Великого Вчителя. У Біблії записані слова Небесного Отця, нашого Господа Ісуса та апостолів, і ми повинні бачити різницю між правильним і неправильним. З іншого боку, відомо, що у світі існує гріх. Людство недосконале розумово і морально. Цей стан спадковий і є результатом провини Адама понад шість тисяч років тому. Та при всій користі від нашого знання, ми “чинимо не те, що хочемо”. Як наслідок, ми відчуваємо трохи співчуття до себе, і належало б такою ж мірою відчувати його до інших. Насправді ж ми повинні бути критичними до себе навіть більше, ніж до інших, хоча Господнє Слово каже, що ми не повинні судити ані себе, ані інших. Ми не можемо читати серця тих, хто довкола нас, і не компетентні вирішувати, якими є мотиви їхніх учинків або яка міра покарання повинна бути їм винесена.

Тим не менше, ми повинні спостерігати за правильною і неправильною поведінкою наших ближніх. Ми можемо помітити, що в них є, образно кажучи, погане дерево, і воно приносить погані плоди. Ми повинні задуматися над тим, чому вони мають дерево, яке приносить такі плоди. Можливо, вони гірші від народження, ніж ми. Можливо, вони ніколи не були в Школі Христа і ніколи не чули Великого Учителя або апостолів. Якщо так, ми повинні їм співчувати і бути в такому стані розуму, який би не збуджувався їхніми недоліками, і повинні мати до них у серці великодушність.

Здобути таке співчуття і великодушність — частина навчання в Школі Христа, але ми не можемо вивчити цей предмет за день чи за тиждень. Ми дізнаємося “трохи тут, трохи там” (Іс. 28: 10), і коли йдемо далі, щоб пізнати Господа, наше розумове бачення стає чіткішим, а розум — ширшим у співчутті до інших. Так ми стаємо більш схожими на нашого Отця, що на небесах, бо Він добрий до невдячних і справедливий до несправедливих, як на це вказав наш Господь (Мт. 5: 44-48).

ПИХА — ПРИЧИНА БІЛЬШОЇ ЧАСТИНИ ДРАТІВЛИВОСТІ

Звичайно, причини для дратівливості та збуджень є різними в різних осіб. Одним нервовий стан дозволяє більш легко контролювати себе відповідно до обраних ними критеріїв. Для інших причиною дратівливості є пиха. У своїй суті пиха пов'язана майже зі всім, що шкодить Божому народу. Де є пиха, там особа з усіх боків податлива на погані впливи.

Пиха проявляється різним чином. Часом це самоповага, яка веде до надто високої думки про себе і легковажного ставлення до інших, та ще й до такої міри, щоб вважати себе вищим від них. Іншого разу пиха проявляється в пошуках схвалення, і все, що конфліктує з бажанням виглядати гарно перед іншими, сприймається болісно.

Ми не повинні цим нехтувати. Якщо в нас є пиха або бажання подобатися, ми повинні запанувати над цим з допомогою духа любові та співчуття до інших, а не дозволяти злому духу контролювати нас. Найкращий шлях до цього — виявляти великодушність і спонукувати інших до любові та добрих вчинків, а не до гніву. Пам'ятаймо, що покора — один із найбільших уроків, яких треба навчитися в Школі Христа. У цьому напрямку слухняність вказівкам Учителя має багато спільного з тим, чи ми потрапимо до Царства.

Одним із найкращих помічних засобів, щоб навчитися цієї важливої лекції, є вміння судити себе — критично вивчати свої мотиви. Якщо виявиться, що ми поводитися несправедливо з кимось, ми повинні піти і, наскільки здатні, попросити пробачення. Треба як слід покарати свій розум і намагатися залагодити справи зі скривдженою особою. Тим, хто пишається собою або чутливий до доброї думки інших, вибачатися дуже важко. Але найкраща річ — залагодити справу якомога швидше, вдаючись до цього, якщо треба, повторно. Ось так ми отримаємо допомогу там, де її потребуємо, перемагаючи власну пиху і марнославство.

Усі члени Тіла Христа повинні бути копіями дорогого Божого Сина. Це не означає, що дорогий Божий народ завжди зуміє контролювати свої погляди, вчинки та слова, але серце повинно визнавати цей критерій

і прагнути досягти його. Кожного разу особа, яка має слабкість у напрямку пихи чи марнославства і вибачається за заподіяне зло, цим вчинком показує Богу та людям, що її серце визнає правильний принцип. Їй дістанеться

велике благословення за те, що вона строго дотримується Божественного Слова; вона поступово переможе свою слабкість і зміцнить характер.

R5124 (1912 p.)

ПОСВЯЧЕННЯ — НОРМАЛЬНИЙ СТАН РОЗУМНИХ БОЖИХ СТВОРИНЬ

“А людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно” (1 Коринтян 2: 14).

Під виразом “тілесна людина” Святе Письмо, як ми вважаємо, має на увазі всіх, хто не зазнав зміни природи через зачаття Святим Духом. Все людство, з Адамом включно, є тілесними людьми. Навіть досконала людська істота не може прийняти глибоких духовних правд, які Бог відкриває Своїм посвяченим дітям через Святий Дух.

Той хто прагне бути в згоді з Богом і намагається стати таким, навіть якщо він не виправданий, звертає свій погляд у напрямку повного виправдання. Якщо він дотримуватиметься цього шляху, то буде остаточно виправданий якщо не в теперішньому часі, то під час царювання Месії. Натомість у цьому Віці повне виправдання можна здобути тільки через віру в кров Христа, яка веде того, хто її має, до повного посвячення Богу за участю нашого Господа Ісуса як Заступника, Який приписує достатньо Своєї заслуги, щоб надолужити нестачу.

Оскільки наш Господь приписує Свою заслугу тільки тим, хто повністю посвячується, то особа, яка лише вірить у Спасителя і хоче робити добре, не може в цей час досягти повного миру з Богом. Вона отримує тільки частку миру і виправдання, адже Отець може прийняти тільки тих, хто звільнений від гріха і кого представив Заступник, бо тільки вони повністю виправдані в очах Отця.

Дехто каже, що освячені більше не потребують виправдання. Насправді ж тільки про освячених можна сказати, що вони повною мірою виправдані і повинні підтримувати своє виправдання перед Богом, інакше ніколи не вчинять свого покликання і вибрання певним.

Дуже важливо бачити виразні межі і відмінності, які встановлює Писання. Відповідно до цих меж, Святий Дух дається тільки в дуже особливому вигляді, під час дуже особливого Віку і з дуже особливою метою. Ця відмінність абсолютна і безумовна в кожному значенні слова. Тільки зачаті Отцем мають Його Дух, який є Духом Сина, і тільки ті, які мають цей Дух, зачаті до нової природи.

ДОБРІ РИСИ ХАРАКТЕРУ ЩЕ НЕ ДОКАЗ ПОСВЯЧЕННЯ

У минулі часи ми не проводили виразної різниці між Господнім народом і світом. Як тільки ми зустрічали добру людину з лагідними манерами — чи то невіруючого, чи браміна, чи мусульманина, чи пресвітеріанина, чи методиста, чи просто когось зі світу, — ми говорили до себе: “Оця людина має Дух Господа”. Тоді ми не знали, що кажемо, та тепер здатні бачити різницю. Ми, звичайно, раді бачити добрі риси характеру в язичників, а також у християн, але не треба сприймати доброту і ввічливу поведінку як доказ, що така особа має Святий Дух.

Ми всі зустрічали людей, які мали цілком властиве почуття справедливості в деяких справах, та вони явно не були Божим народом, зачатим Святим Духом. Такі особи зазвичай мають гарний характер. Тим не менше, їхня сумлінність змушує їх визнати, що вони грішні і потребують Божественного прощення. Ми раді бачити таких людей і повинні радше заохочувати їх, аніж знеохочувати.

Суть такого стану справ полягає в тому, що ці гарні характери не деградували так, як інші. Бог створив людину на Свій образ і подобу. З гріхопадінням людини прийшло послаблення цієї богоподібної вдачі, та образ Бога не зник повністю. Щодо нас, ми хочемо показати, що наш Відкупитель є єдиним шляхом до такого

прощення, потребу в якому вони визнають, і що Бог може прийняти лише тих, які посвятили на службу Господу все, що в них є.

Одного разу наш Господь сказав: “Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його” (Ів. 6: 44). Ніхто не отримає Святий Дух, не будши притягненим до Христа, але дехто може бути притягнений без отримання Святого Духа. Мабуть, те, чим Бог обдарував Адама і назвав “дуже добрим”, ослабло через гріхопадіння у цих людях менше, ніж в інших. У них є природне бажання мати схвалення Бога і благословення, яке Він готовий дати тим, хто Його шукає.

Про тих, хто має таку вдачу, сказано, що вони притягнені до Бога. Але Отець вказує їм на Сина через знання простих істин. Наприклад, на них може вплинути гімн:

“Є джерело, в якому надмір крові,
Що з вен Еммануїлових сплива,
І грішники, які купаються у ньому,
Втрачають плями від провин сповна”.

Ці слова містять Божу правду для кожного, хто має правильний стан серця, і є дуже цінною вказівкою, як наблизитися до Бога. Коли ж ті, хто намагається пізнати Бога, хочуть дізнатися більше, вони, ймовірно, будуть приведені за порадою до когось із Божих дітей.

На запитання кожного, хто є під осудом гріха, що робити, щоб спастися, ми кажемо: “Віруй у Господа Ісуса, і спасешся ти” (Дії 16: 31). Посвяти повністю своє життя Богу і ти станеш Божим сином. Якщо хтось слухняний цьому притягненню, він повинен зробити наступний крок і сказати: “Я віддаю себе Господу і довіряю Йому цілковито, бо розумію, який я недостойний”.

Щоб бути прийнятним для Бога, обов’язково пройти Шлях, який ми тут змальовуємо. Та, передусім, треба прагнути наблизитися до Господа. Якщо ми бачимо цілковито деградовану людину, то немає потреби намагатися притягнути її до праведності, Правди і Бога, адже навіть на тих, які мають правильний стан розуму, це не завжди справляє однакове враження. Можливо, якісь обставини пробудять у них потребу посвячення, перш ніж вони зроблять крок, який дозволить їм стати синами Бога (Рим. 12: 1, 2).

ВИСОКИЙ ПОКЛИК НЕ ДЛЯ ВСІХ

Жодна людина не зробить кроку посвячення, доки Бог її не покличе. Повинен обов’язково бути поклик, запрошення, як це було з Аароном чи з нашим Господом Ісусом Христом (Євр. 5: 4, 5). Поклик приходять через представлення Євангелія. Кожен повинен почути його, перш ніж прийме. “А як почують без проповідника?” (Рим. 10: 14). Тож Бог повинен почати працю з невинуватою особою, притягуючи її до Христа заради виправдання, а наш Господь Ісус Христос повинен продовжити цю працю з посвяченим. Крім того, привілей усіх, хто увійшов у Божу сім’ю, представляти ці правди іншим, щоб викласти умови, на яких ті, які отримують поклик, могли його прийняти, “доки зветься Сьогодні”, доки ще не завершився цей Вік жертви (Євр. 4: 7; 2 Кор. 6: 2).

У віці Євангелія до Бога приходять тільки ті, які склали жертву. Інші можуть звертатися до Нього, спрямовувати на Нього свої очі, наvertатися від грішного життя до кращого, та ніхто, окрім класу, прийнятого до Божої сім’ї, не зачатий Святим Духом. Запрошення цього Віку НЕ є запрошенням робити щось якомога краще. Ми покликані в одній надії нашого покликання (Еф. 4: 4): “Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною” (Пс. 50: 5).

Добре, коли хтось не робить нічого поганого. Але від тих, які мають бути синами Бога, вимагається щось більше, ніж вести праведне життя. Посвячення завжди було властивою річчю. Це нормальний стан усіх розумних Божих створінь. Усі повинні завдячувати кожним своїм благословенням Творцю. Тому серце, розум, язик і руки повинні бути готові посвятитися виконанню волі Отця. Ангели, люди, Нові Створіння в Христі — усі повинні бути в такому стані.

Оскільки посвячення — єдиний розсудливий стан, то після того, як сто сорок чотири тисячі Вибраної Церкви перейдуть своє випробування, Бог далі вважатиме за потрібне дозволити людям посвячуватися і буде задоволений з їхнього посвячення. Тому ми можемо сподіватися, що в кінці царювання Христа всі достойні посвятяться Богу. Так було в Юдейському віці, хоча тоді не

було “високого поклику”, ані привілею розуміти Божі глибини.

Привілей стати співспадкоємцями Христа закінчиться разом зі завершенням вибраного числа. Під час тисячі років Христового царювання ті, які посвятилися, придуть до розуміння всіх людських речей, та, не будучи зачатими Святим Духом, не зможуть розуміти речей від Духа.

ЗНАННЯ ГЛИБОКИХ РЕЧЕЙ — СПРАВА ПОСТУПОВОГО РОЗВИТКУ

Віriamo, що деякі особи, які живуть тепер, а таких, мабуть, є доволі багато, посвячені Богу, і їхнє посвячення було прийняте, однак вони не є у світлі Теперішньої Правди. Це число містить тих, кого Святе Письмо називає “немовлятами” в Христі, а також тих, кого воно згадує як “Натовп Великий” (Євр. 5: 12-14; 1 Петр. 2: 2; Об. 7: 9). Клас “нерозумних дів”, очевидно, складається з дуже багатьох осіб довкола нас. Про те, що деякі з них перебувають у Вавилоні, свідчить наказ: “Вийдіть із нього, люди мої” (Об. 18: 4). Якщо вони у Вавилоні, то їхня присутність

там показує, що вони недостатньо розвинуті; і якщо вони є Божим народом, то це означає, що вони ще не відчують усієї сили Теперішньої Правди, хоча і зачаті Духом.

Це не означає, що вони не приймуть Теперішню Правду. Навпаки, вважаємо цілком правдоподібним, що деяким буде надана допомога, щоб вийти з Вавилону і прийти до кращого розуміння Божественного Плану, бо деякі немовлята можуть зміцніти, зрости, щоб повністю оцінити речі від Духа. Треба пам’ятати про факт, що Бог влаштував так, що “Божі глибини” не можуть бути зрозумілі одразу. Це знання приходить поступово, як доказ вірності Богу.

Той, хто ще не навчився повністю шанувати Бога і не зробив поступу в розвитку благодатей та плодів Духа, не може сподіватися зрозуміти Божі глибини. Наш обов’язок і привілей — не тільки сприяти цим братам, але й будувати один одного та зміцняти. Тому намагаймося це робити.

R5133 (1912 p.)

ПЕРЕСІЧНІ ХРИСТІЯНИ І ШЛЯХЕТНІ НЕВІРУЮЧІ

“Дивіться бо, браття, на ваших покликаних, що небагато-хто мудрі за тілом, небагато-хто сильні, небагато-хто шляхетні”
(1 Коринтян 1: 26).

Напевно ніхто не буде заперечувати твердження, що між невірними та між християнами є шляхетні характери. Також жодна особа з досвідом не заперечуватиме, що між християнами, а також між світськими людьми є пересічні особи. Як це пояснити? Хіба не треба розсудливо сподіватися, що шляхетні принципи справжнього християнства притягнуть найкращі розуми у світі і відштовхнуть тих, у кого більш низькі нахили? Хіба не треба сподіватися, що учення Христа, дух Його учень — покора, доброта, братня доброзичливість, любов — привабить усіх, хто симпатизує цим прикметам, тобто всі шляхетні розуми у світі? Хіба схожим чином ми не повинні сподіватися, що оскільки Святе Письмо і Дух Господа засуджує всяку лють, злобу, ненависть, заздрість, незгоди, наклепи, лихослів’я, нечисть і т. п., то усі, які

симпатизують таким вчинкам плоті та диявола, будуть відштовхнуті Євангелієм Христа?

Якою б не була наша розумова філософія на цю тему, факти свідчать, що більша частина дітей світу, шляхетно налаштованих, відкидає Господа і Його Євангеліє, а більша частина дітей низького походження приймає Євангеліє Христа. Тоді виникає ще більш цікаве і хвилююче запитання: як пояснити цей незвичайний стан речей, який, здається, суперечить усім очікуванням?

Ми пояснюємо це на основі вислову нашого Господа, що Він прийшов кликати до покаяння не праведних, а грішних (Мт. 9: 13). Справді, “Нема праведного ані одного, .. бо всі згрішили, і позбавлені Божої слави” (Рим. 3: 10, 23), адже гріхопадіння батька Адама охопило кожного його нащадка, всі грішні і потребують Божої благодаті в Христі для прощення своїх провин. Однак ті, які бачать, що вони морально та інтелектуально менш деградовані від деяких своїх ближніх, схильні проявляти почуття самовиправдання, навіть якщо вони не претендують на досконалість. Тож вони менш схильні вважати себе нічим,

недостойними Божественної милості, падати до пороку біля підніжжя хреста і приймати як незаслужений дар від Бога благо вічного життя через Ісуса Христа, нашого Господа.

НЕРОЗУМІННЯ ПОТРЕБИ В ДОБРОМУ ЛІКАРІ

Цей клас відчуває, що більш деградовані з людського роду потребують Божественного співчутливого ставлення та прощення, і радий, що Бог має до них співчуття і хоче їм допомогти. Та особи з цього класу відчувають, що самі вони не потребують приписаної Одежі Христової Праведності, яка б вкривала їх; вони настільки значні, що коли би Бог мав когось прийняти до майбутнього життя, то напевно не повинен обминути їх. Вони озираються довокола, порівнюючи себе з християнами, і часто з великим самозадоволенням переконують себе, що їхні уявлення про добро та зло, а також про моральну відповідальність, доброзичливість і т. д., вищі, шляхетніші та кращі, ніж уявлення тих, які вважають себе християнами. Вони кажуть до себе: “Бог справедливий, і хоча я не досконалий, проте значно кращий від більшості християн, і тому переконаний, що Бог у Своїй справедливості подбає про мене так само, як про інших, яких я вважаю гіршими від себе в деяких добрих рисах серця та розуму”. Немов фарисеї давнини, вони дякують Богу за те, що не такі, як інші люди, і нехтують єдиним “під небом... Йменням, даним людям, що ним би спаситися ми мали” (Дії 4: 12).

Клас, який ми зображуємо, численний, і навіть численніший, ніж багато хто собі уявляє, коли думає про це, і містить багатьох (далеких від лицемірства), які ніколи не розуміли Євангелія. Серед цього класу було кілька президентів Сполучених Штатів (з шанобливим ставленням до релігії, моральних у житті, справедливих у своїх поступках), таких як Лінкольн чи Грант, яких ми згадуємо просто як приклади цього класу. Крім того, багато осіб з цього класу відвідує церкви або є церковними членами. Вони усвідомлюють факт, що моральний підйом цивілізації прямо чи посередньо пов'язаний з християнством, і радо стають на боці моралі та популярних настроїв, хоча ніколи не прийняли, на основі Божественної благодаті, прощення

гріхів через віру в дорогоцінну кров Христа. Ми бачимо їхні труднощі. Вони не розуміють, що Господь поводить на основі принципів строгої справедливості та закону. Божественний Закон і Справедливість стверджують, що будь-яка недосконалість супротивна Богу; що Боже діло було досконале на початку в Адамі, і Бог не може погодитися з чимось недосконалим. Вони не здатні бачити, що під цим Законом винний навіть у найменшій речі все ж винний і потрапляє під такий самий вирок смерті, як той, хто вчинив багато провин, більш серйозних.

Оскільки всі люди недосконалі (немає нікого абсолютно праведного), то один вирок смерті охоплює кожного члена людської сім'ї, і немає інших дверей, якими можна було би втекти від смерті або увійти в життя, окрім приготованих Богом — Ісуса Христа, Праведного, Який став Відкупителем людини через жертву самого Себе. Той, хто не входить цими дверима, ніколи не здобуде життя, скільки б не боровся з гріхом і як би не наблизився до цих дверей. Тільки вхід через ці двері може дати вхід у вічне життя. “Я двері: коли через Мене хто ввійде, спасеться”. “Хто в Сина не вірує, той життя не побачить, а гнів Божий [вирок смерті] на нім перебуває” (Ів. 10: 9; 3: 36).

Ця сама філософія показує нам, чому до Христа приходить значно більше незнатних дітей цього світу, аніж шляхетних. Тільки ті, які відчувають себе грішними, які відчувають, що вони потребують звільнення від гріха, оцінюють пропозицію прощення. Тільки хворі, які розуміють, що вони хворі, бачать потребу у Великому Лікарі. Багато справді шукають Господню благодать, бо частково розуміють свій грішний, деградований стан, розуміють, що вони гірші від інших. Тільки це може збудити їх, щоб усвідомити свій стан, і тільки це змушує вигукувати: “Змилуйся надо мною, Господи, Сину Давидів”. Таке усвідомлення з боку кожного, що він особисто не заслуговує на Божественну милість, потрібне всім, хто хотів би прийняти Божу благодать на єдино запропонованих умовах.

УМОВИ ПОДАЛЬШОГО ПЕРЕБУВАННЯ В ШКОЛІ ХРИСТА

Встановивши філософську основу нашої теми, спробуємо глянути на результат. Яким є законний

результат прийняття Христа? Відповідаємо, що неминучим результатом належного прийняття Христа повинно бути моральне піднесення, тому що Христос приймає кожного на умові, що той прагне не тільки прощення гріхів минулого, але й відмови від гріха на майбутнє.

Чим нижчий рівень моралі, тим радикальнішою буде остаточна зміна. На початку свого навернення особа мало усвідомлює всі кроки очищення своїх слів, думок та вчинків, які чекають її на християнській стежці. Спочатку їй здається, що реформувати треба тільки тяжкі прояви гріха, однак, перебуваючи в Школі Христа, вона крок за кроком (лекція за лекцією) вчиться від Великого Учителя і приходиться до знання, розуміння і зміцнення характеру.

Вимога Великого Учителя, представлена апостолом, наступна: той, хто приходить до Нього через повне посвячення після прийняття на основі віри, повинен одразу почати “очищати себе від усякої нечисті тіла та духа, і творити святиню у Божім страху” (2 Кор. 7: 1). Хто не прикладатиме зусиль у цьому напрямку, той не зможе далі перебувати в Школі Христа, бо він не має Христового Духа, а той, хто не має Його Духа, “той не Його”. “Хто чинить гріх [свідомо, добровільно], той від диявола” (1 Ів. 3: 8). Потрібні роки навчання і виправлення під доглядом Великого Учителя, перш ніж ті, які глибоко занурилися в багнюку гріха та самолюбства, а також численні огидні прояви своєї вдачі, стануть хоча би поміркованими, а то й добрими, шляхетними характерами.

Характер більше нагадує дуб, аніж гриб, і потребує часу для розвитку. Як дуб можна швидко знищити сокирою, так навіть сильний характер можна швидко розхитати, зломити і повалити гріхом. Іншими словами, ріст угору йде повільно, натомість тенденції, які ведуть униз, можуть швидко принести результат, якщо дати їм волю. Відповідно, багато християн бачить, що хоча релігія Христа дуже допомогла їм і їхнім приятелям вибратися з грузького багна гріха і стати на Скелі, Ісусі Христі, очистившись від багатьох забруднень плоті та гидких речей її вдачі, все ж таки навіть після десяти, двадцяти чи навіть сорока років такого виховання та наполегливості вони можуть зі здивуванням побачити когось невіруючого, хто,

треба визнати, не поступається їм моральною чесністю, самовідданістю чи добротою.

ДІЯ ЗАКОНУ СПАДКОВОСТІ

Виникає запитання: як це так? Відповідаємо, що так само, як моральне відхилення впливає на дітей у третьому та четвертому поколінні, так і моральні надбання можуть впливати на дітей у кількох поколіннях. Отож, намагаючись виховувати в собі благодаті Духа, чесні і богобійні батьки, щораз більше наближаючись до величного критерію досконалості, принесуть користь не лише для себе, але й їхні діти народяться з кращими природними властивостями і в умовах, більш сприятливих для праведності та шляхетності душі. Те, що батьки здобули в серці, відбивається на фізичному стані їхніх дітей.

А це, між іншим, переконливо доказує, що багато батьків, побожних на словах, менш шляхетні в серці, ніж ми могли би сподіватися. Якщо в період зачаття та вагітності думки, почуття, настрої батьків були в напрямку шляхетності, чистоти, святості, пошани, добросердечності, справедливості та любові, це проявиться в їхніх дітях, і наслідки будуть благословенними як для дітей, так і для батьків. Природні риси дитини передаються їй ще перед народженням, переважно матір'ю, а материнські ідеали це, як правило, ідеали батька, якщо вони обоє вдало дібрані.

Християнські батьки повинні усвідомлювати свою відповідальність за використання права, даного їм Всемогутнім, приводити на світ потомство. Для нашого суспільства великий сором, що в цивілізованих землях є стільки людей низького походження навіть серед тих, хто визнає закони спадковості і дбайливо займається виведенням расових порід овець, собак та коней. Причина, мабуть, у невизнанні впливу батьківського розуму на потомство. Нехай ці думки не тільки дають пересторогу батькам, коли мова йде про їхнього майбутнього нащадка, але й роблять їх більш терпеливими і старанними у відносинах з дітьми, коли вони намагаються усунути з дитячого характеру вади, які самі допомогли прищепити. Перший обов'язок батька перед дитиною полягає в тому, щоб, доклавши всіх сил, дати їй якомога сприятливіший старт у житті.

Коли діти християнських батьків, виховані належним чином, також стають християнами і починають боротися у своєму серці з моральною нечистістю та гріхом, а також з усіма низькими та самолюбними потягами деградованої природи, вони можуть, за Божою благодаттю, досягти морального становища, вищого від того, яке досягли їхні батьки, впроваджуючи в чин настанови Великого Учителя.

Та є ще інша сторона питання. Бог не приймає дітей віруючих після досягнення ними зрілості на основі віри батьків. Як тільки настає вік відповідальності, вони, якщо їм хочеться бути Його в якомусь особливому значенні, повинні укласти особисту угоду з Господом, інакше вони вважатимуться такими як світ, перебуватимуть під його осудом, а не під виправданням, яке поширюється тільки на віруючих та їхніх неповнолітніх дітей (1 Кор. 7: 14). Входження у сім'ю та Школу Бога є особистою справою.

І тут ми бачимо таємницю, чому деякі найшляхетніші люди не є Господнім народом. Вони є дітьми тих, чії ноги вибралися з грузького багна гріха. Через своїх батьків вони успадкували частку в надихаючому поступі, який вчення Христа принесло загально у світ і передусім тим, хто дотримується Його вчення. Тому бачимо, що Невір'я не має чим хвалитися у своїх найбільш шляхетних синах, бо те шляхетне і велике, що вони мають, зазвичай дісталось їм через віру їхніх предків.

Невір'я, навпаки, веде до гріха та деградації. Це може відбутися в межах одного покоління або й ні. Син шляхетних християнських батьків, який успадкував більш шляхетний розум, ніж люди загально, може частково зберегти цей розум упродовж життя; і навіть якщо він запишається своєю моральністю, то може, хоча би зовні, зберігати гарний вигляд і передати трохи цього свого потомству. Та в кінцевому результаті самолюбство похитне і знищить благородство, і ми можемо сподіватися деградації потомства тих, хто не приймає Христа, так само як можемо сподіватися поступу з боку всіх, хто приймає Спасителя.

ПРИКЛАД ЦЬОГО В РАННІЙ ЦЕРКВІ

Загальну дію згаданого закону можна оцінити тільки глянувши крізь простір і століття. Коли ми звертаємось у минуле до днів нашого Господа

і апостолів, то бачимо, що Євангеліє прийняв клас, який ми щойно змалювали — митники та грішники, нижчі класи, але відкинули по-світськи мудрі, лицемірні та фарисейські, хоча (як клас) вони стояли вище морально та інтелектуально. Тому вони й відкинули Христа — не відчували потреби у Спасителі. Приглядаючись до Євангельської Церкви, до її скромного початку серед найубогішого класу, бачимо, що той, хто увійшов у Школу Христа і вчився в Нього, піднявся вище завдяки слухняності цьому Учителю.

Вище вчення Учителя стало критерієм для Його послідовників. Вони як Господній народ навчилися, що треба не тільки любити один одного, але й доброзичливо любити тих, хто їх ненавидів, обмовляв і переслідував, хто облудно наговорював всяке слово лихе ради Христа. Це Божественне благословення спочило на покірних, терпеливих, скромних, на миротворцях, а підсумком усіх благодатей є любов. Бачимо, що те саме вчення походило від скромних рибалок та митників, які прийняли Його і яких Він посилав як апостолів Своєї благодаті. Наприклад, бачимо, як апостол Петро каже: “Доповніть свою віру... знанням, самовладанням, витривалістю, побожною відданістю, братерською любов'ю, любов'ю до всіх (2 Петр. 1: 5-8, WTB). Апостол Іван каже: “Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить?” (1 Ів. 4: 20). Апостол Яків говорить, що всі навчені Господом повинні “показувати діла свої в лагідній мудрості добрим поведженням [життям, поведінкою]. Коли ж гірку задрість та сварку ви маєте в серці своєму, то не величайтесь”. “Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, то й утече він від вас. Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас”. “Упокоріться перед Господнім лицем, і Він вас підійме! Не обмовляйте, брати, один одного!”. “Послухайте, мої брати любі, чи ж не вибрав Бог бідарів цього світу за багатих вірою й за спадкоємців Царства, яке обіцяв Він тим, хто любить Його?” (Як. 3: 13, 14; 4: 7, 10, 11; 2: 5).

Послухайте, як апостол Павло, який раніше належав до шляхетнішого класу, фарисеїв, висловлює ту саму правду і з усією покорою визнає, що “нема праведного ані одного” (Рим. 3: 10). Він пояснює, що тільки через

прийняття Христа ми маємо прощення гріхів, тобто поєднання з Отцем; що, одягнувшись у Христа, ми повинні бути Новими Створіннями в Ньому; що старі речі повинні назавжди відійти в минуле, і відтепер ми повинні ходити в обновленні життя — не за волею плоті, а згідно зі задумом Господа. Послухаймо, як він повчає тих, які взяли для себе ім'я Христа, переконуючи, що вони повинні взяти також Його Дух, тобто вдачу, і мати той самий розум (вдачу), який був у Христі Ісусі, нашому Господі, — розум в опозиції до гріха, ницості та самолюбства і в згоді з правдою, добрістю, чистотою, доброзичливістю та любов'ю.

Апостол пояснює це, кажучи: “Любов не чинить зла ближньому, тож любов виконання Закону”. “Тож відкиньмо вчинки темряви й зодягнімось у зброю світла. Як удень, поступаймо добродібно”. “Але вдягніться в Господа нашого Ісуса Христа, і не дбайте про тіло задля похотей” (Гиж.). “Не платіть нікому злом за зло, дбайте про добре перед усіма людьми! Коли можливо, якщо це залежить від вас, живіть у мирі з усіма людьми! Не мстіться самі, улюблені, але дайте місце гніву Божому, бо написано: Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь. Отож, як твій ворог голодний, нагодуй його; як він прагне, напій його” (Рим. 13: 10, 12-14; 12: 17-20).

Зокрема св. Павло пояснив любов, яка є суттю Духа Бога, Духа Христа і яку всі послідовники Господа повинні мати, якщо хочуть далі бути Його. Він каже: “Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводить нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить! Ніколи любов не перестає!” (1 Кор. 13: 4-8).

“ЗАСВІДЧЕННЯ ГОСПОДНЄ — ВІРНЕ: ВОНО НАВЧАЄ ПРОСТИХ” (Хом.)

Неможливо, щоб той чи інший клас людей, яким би розумово та морально деградованим він не був, прийнявши такі вказівки до доброго та чесного серця, не піднявся завдяки їм, не став більш шляхетним, більш схожим на Христа, більш богоподібним. Тому нас не

дивує, коли ми бачимо, що навіть у першому столітті Господній народ настільки виділявся своїми високими принципами та мораллю, що люди “пізнали їх, що вони з Ісусом були” і вчилися від Нього (Дії 4: 13).

Бачимо, як противник позбавив Правду простоти, з якою її представив Господь та апостоли. Бачимо, як форми та церемонії, колінопреклоніння та літургії, залежність від віровчень та людських теорій зайняли місце чистого Євангелія Христа. І ми зауважуємо наслідки: наскільки ігнорували учення Христа, настільки з'являлися забобони і бракувало Духа Христа.

Однак поряд зі всім зіпсуттям, яке проникло у світ у другому столітті, було достатньо справжнього духа (хоча й змішаного з неправдою), щоб провести широку реформацію серед дикунів Європи і привести їх до цивілізованого стану, вищого, ніж решта світу. І коли в Божественному провидінні покладено початок Руху Реформації, він підняв той самий клас людей незмірно вище в моральному відношенні. Він відновив більшість первісної чистоти християнства і Духа Христа; і наскільки Боже Слово ставало доступним серед людей, і вони приймали його з радістю, дозволяючи його шляхетному впливу пророки в їхніх серцях і принести свій плід, настільки, бачимо, народи, які потрапили під безпосередній вплив Реформації, піднялися вище від решти світу.

ПОМИТУ СВИНЮ ДАЛІ ТЯГНЕ ДО КАЛЮЖІ

У всьому цьому ми зауважуємо вже викладений на початку принцип: Дух Христа, дух Правди, дух праведності з Господнього Слова має культурний, роз'яснювальний та облагороджуючий вплив, який приніс дивовижні зміни під час Християнської Ери і особливо протягом останнього століття. Папство та сектантство всіляко чинили опір його впливу, та не змогли йому перешкодити. Він далі має вплив на нижчі класи суспільства, допомагаючи їм піднятися; однак продовжує спостерігатися тенденція, що ті, які вже піднялися, менш схильні оцінювати Божественну доброту. Тому не багатьох знатних, не багатьох вчених, не багатьох мудрих за мірками цього світу вибрав

Бог, але вбогих цього світу, багатих вірою, щоб їм стати спадкоємцями Царства.

Чим ширшим і виразнішим є наш погляд на ситуацію, тим більше ми здатні ставитися доброзичливо до тих наших братів у Христі, які з природи є ницими, неблагогородними, самолюбними, позбавленими добросердечності в думці, слові та поведінці. Коли ми усвідомлюємо, що Бог їх прийняв (не за добрий і шляхетний характер, а за те, що вони визнають власні недоліки і прагнуть змінитися, перемінитися відновою свого розуму), то всі, у кого Господній розум, тобто Дух, також приймуть їх.

У міру здобуття розуму Христа, святого розуму, ми сприйматимемо інших з Божественного погляду поблажливості до їхніх слабкостей та ганебних рис; і замість того щоб засуджувати їх, відштовхувати та відмовлятися від них за те, що вони не досягли найвищих критеріїв благородства, ми ще більше будемо прагнути допомогти їм і намагатися доброзичливо вказати на речі, які вони не бачать виразно. Ми будемо терплячі до них, зауважуючи, як вони стараються перемагати. Ми будемо розуміти, що вони ведуть боротьбу з розумовою хворобою, яку певною мірою успадкували і якої можна позбутися тільки поступово.

З такого погляду ми навчимося дивитися на них і думати про них не за їхньою плоттю, не за їхніми природними нахилами та вдачею, а за духом, за намірами їхнього розуму, згідно з їхньою угодою з Господом. Отже, як стверджує апостол, ми більше не знаємо один одного за плоттю, а тільки за духом (2 Кор. 5: 16).

Кожний, хто прийняв Божу благодать, хто став учасником духа святості й бореться з гріхом у всіх його проявах (у думці, слові та поведінці), намагається досягти величної досконалості в характері, досконала ілюстрація якої знаходиться тільки в нашому дорогому Відкупителі. Кожен із них вважає себе недосконалою копією дорогого Божого Сина і прагне зростати на Його подобу. Кожен намагається скинути зі себе всі вчинки плоті та диявола — не тільки явні злочини (убивство, крадіжки і т. д.), але й більш поширені елементи зіпсованої, розбещеної природи: лють, злобу, ненависть, колотнечу і т. п. Кожен із них прагне щораз

більше одягатися в повну Божу зброю, щоб протистояти гріху і виховувати в собі розум, який був у Христі Ісусі: покору, терпеливість, довготерпіння, братню доброзичливість, любов.

“ЛЮБІТЬ ОДИН ОДНОГО”

Тому ми (християни) повинні дивитися на речі ширше і особливо повинні звернути увагу на тих, які назвалися іменем Христа і дають доказ намагання ходити Його слідами. Доки ми бачимо, що їхні серця віддані Господу, а самі вони намагаються ходити не за плоттю, а за духом; доки вони кажуть, що намагаються позбутися ницості, самолюбства та обмеженості деградованої природи і виховати в собі шляхетність характеру, який личить досконалій людській природі, образу Божественної природи, доти нехай наша любов до них покриває не тільки незначні, дрібні вади та відмінності між нами, але й багато недоліків плоті.

І нехай кожен, хто прийняв ім'я Христа, пильнує, щоб знайти і знищити в собі усякий слід ницості, самолюбства, невихованості, непорядності, які все ще тримаються нас як членів деградованого роду і настільки стали частиною нас, що ми нерідко схильні називати їх природними рисами. Пам'ятаймо, що навіть коли б наш Господь і брати в Христі не звернули уваги на ці вади (справедливо роблячи різницю між “Новим Створінням у Христі” і цими супротивними елементами нашої старої природи, яка вважається мертвою), світ не здатний зробити такої різниці і ставитиме за провину справі Христа всі хиби і недоліки, які бачить у тих, які вважають себе Його послідовниками. Ось так Святе Ім'я щоденно зневажається між багатьма поганями.

Пам'ятаймо також, що погану природу неможливо перетворити на добру за один день. Перетворення розуму, мови та поведінки вимагає терпеливості та наполегливості, і цього можуть досягти тільки зачаті Святим Духом, слухняні наказам Великого Учителя. “Глядіть, не відвертайтеся від Того [не відмовляйтесь слухатися], Хто промовляє” з неба (Євр. 12: 25). Хто нехтує Його ученнями, той нехтує великим спасінням, запропонованим у цьому Євангельському віці, бо серед вибраних будуть тільки ті, які у своєму серці є щонайменше шляхетними,

правдивими і добрими, які стають подібними до образу дорогого Божого Сина (Рим. 8: 29).

Коли б то всі могли повною мірою збагнути вплив нашого розуму на тіло, а також менш прямий його вплив на розум та тіло інших, то у світі почався б великий Ідейний Реформаторський Рух і, перш за все, серед Божого посвяченого народу. Безсумнівно, кожна така особа повинна приєднатися до натхненої молитви: “Серце чисте [волю] створи мені, Боже, і тривалого духа [вдачу] в моєму нутрі віднови... Я буду

навчати беззаконців доріг Твоїх, і навернуться грішні до Тебе” (Пс. 51: 12, 15).

Нехай любов Бога розливається в наших серцях, а наше сумління нехай завжди буде чуйне, і стережимось лихого у всякому вигляді. Намагаймося щоразу бути обережними в розмові, зважувати думки, слова і вчинки, щоб завжди бути готовими і здібними послужити нашому Небесному Отцеві та Його дорогій черідці, членам “Ніг” Тіла Христа!

R5135 (1912 p.)

НАЙБІЛЬШИЙ У ЦАРСТВІ

Матвія 18: 1-14

“Їхні ангели повсякчасно бачать у небі обличчя Мого Отця” (вірш 10).

Мабуть, у кількох випадках Петро, Яків та Іван були більш привілейовані, ніж інші, і це підштовхнуло їх поставити запитання, яке відкриває наше нинішнє дослідження: “Хто найбільший у Царстві Небеснім?” Звичайно, вони знали, як каже св. Павло, що Небесний Отець є понад усіх, що наступним після Нього є наш Господь Ісус Христос: “Для нас один Бог Отець, що з Нього походить усе, ми ж для Нього, і один Господь Ісус Христос, що все сталося Ним, і ми Ним”. Натомість учні хотіли знати, хто з них буде найбільшим, найвпливовішим у Царстві Месії, наступним після Нього.

Ісус, покликавши малу дитину, поставив її посеред них і сказав: “Поправді кажу вам: коли не навернетесь [від духа своєкорисливості, про що свідчить ваше запитання], і не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне!” — не будете мати в ньому жодної частки, не будете придатні. Хто хоче бути найбільшим у Небесному Царстві, повинен стати покірним, як мала дитина.

Мала дитина, простодушна, готова визнати, що їй бракує мудрості. Вона задає питання, тисячу на день, а то й за годину; питає поради; не каже, що вона розумна чи все знає, не пишається, а щира, повна довіри. Вже потім, з роками, вона вчиться від батьків та інших неправди, гордості, бундючності та різних рис, яких не мала на початку. Можливо, вона набула схильності до пихи, зарозумілості, чванливості і т. п. по спадковості, та на початку вона була простодушною, “як мала дитина”.

Урок Учителя наступний: хто хоче стати Божою дитиною, навчитися від Бога і остаточно набути розвитку як Божа дитина для славного становища в Царстві, до якого ми покликані, повинен стати схожим на дитину — повинен покинути всіляку пиху, самолюбні амбіції, лицемірство й інші недоліки. Він повинен визнати власну мізерність, брак знання і повинен приходити з покорю до Господа за потрібними вказівками.

Хто відмовляється від цього властивого, поширеному дитячого духа, той отримає відмову в нагодах Царства, бо в Бога немає інших нагод — в умовах теперішнього часу Бог не може навчати когось іншого, та й, зрештою, хтось інший не навчиться потрібних лекцій. Перед нами критерій простоти і безпосередності, який Господній народ повинен прийняти і якому повинен дозволити далі контролювати його, незважаючи на вік та досвід. “Тепер розуміємо частинно”, залежимо від нашого Отця і Його вказівок. Ми пішли в Школу Христа, нашого Старшого Брата. Він — наш Наставник, ми мусимо вчитися в Нього, а щоб вчитися, ми повинні бути в цьому властивому, дитячому стані розуму.

“ТАКУ ДИТИНУ ОДНУ”

Не подумайте, що малі діти, якими б невинними вони не були, є членами класу Христового Царства, ані що дорогі малюки, вмираючи в ранньому дитинстві, будуть його членами. Господь шукає зрілих чоловіків та жінок, які мають дитячий розум, готові приймати Послання Небесного Отця і приймають його з радістю та

простодушністю. “І хто прийме таку дитину одну в Моє Ймення, той приймає Мене”; хто є Моїм учнем, той має привілей бути Божою малою дитиною, а значить, Моїм молодшим братом; і хто прийме такого, прийме Мене. “Хто ж спокусить одне з цих малих [зробить йому кривду], що вірують в Мене, то краще б такому було, коли б жорно млинове на шию йому почепити, і його потопити в морській глибині”.

Потопити когось у морі означало б покласти край його теперішньому життю, але це не поставило б під загрозу його майбутнє життя і не мало б впливу на нього. Майбутнє життя (через реституційне пробудження) запевнене Адаму й кожному членові його роду. Та ані потоплення, ані інша форма смерті в жодному разі не може стати цьому на заваді. Однак той, хто скривдив би одного з малих Господніх, потрапив би під таку міру Божественного несхвалення, яка б мала вплив на його майбутні інтереси поза гробом, після пробудження. Він відповідатиме за свої вчинки навіть у наступному житті відповідно до того, наскільки розумів, що робить, коли шкодив Господнім святим.

Господь каже, що Його вірні такі цінні для Нього, як зіниця Його ока, і всі їхні інтереси є під Божественним наглядом. Він не допустить, щоб з ними щось трапилося, а якщо дозволить клопоти, то тільки такі, які Господь передбачив і здатний спрямувати їх так, щоб вони принесли відповідне благословення, пов'язане з приготуванням до Царства. Однак навіть цей факт не може виправдати свідомих вчинків з боку тих, хто робить зло членам Тіла Ісуса.

Пам'ятаємо, як Савло з Тарсу переслідував святих. Пам'ятаємо, як Ісус промовив до нього: “Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?” Той запитав: “Хто Ти, Пане?” На це Ісус відповів: “Я Ісус, що Його переслідуєш ти”. Переслідуючи святих, Савло з Тарсу переслідував Ісуса, та оскільки він робив це несвідомо, Бог змилювався над ним. Напевно, багатьох святих від днів Ісуса переслідували з неуцтва, тому Господь матиме милосердя до таких переслідувачів, але деякі переслідувачі мали стільки світла, стільки знання, що ставали за це відповідальними, і, власне, про цей клас йде мова в нашому дослідженні. Господь додає застереження: “Від спокус горе світові, бо мусять

спокуси прийти; надто горе людині, що від неї приходить спокуса!”.

ВІДТЯТИ РУКУ ЧИ НОГУ

Тут Учитель навів вислів, який приводить багатьох у заклопотання. “Коли тільки... нога твоя спокушає тебе, відітни її й кинь від себе: краще тобі увійти в життя одноруким або одноногим, ніж з обома руками чи з обома ногами бути вкиненому в огонь вічний. І коли твоє око тебе спокушає, його вибери й кинь від себе: краще тобі однооком увійти в життя, ніж з обома очима бути вкиненому до Геєнни огненної”.

Хто забуває, що Ісус промовляв до народу притчами і ніколи не промовляв без притч, неминуче спіткнеться об ці слова. Ісус навчав: якщо ти маєш у собі щось, дороге як права рука чи нога, чи око, і через нього, можливо, спіткнешся і не зможеш увійти в Царство, краще відітни цю схильність, скільки б це тобі не коштувало, яким би вартісним воно не було для тебе і як би міцно не впливало на істотні речі у твоєму житті. Чи ж не краще увійти в життя, ніж потрапити в огонь Геєнни, знищення, Другої Смерті? Це дійсно так. Поклавши руки на плуг і навіть ставши послідовниками Ісуса, ми повинні або йти вперед і бути прийнятими як переможці, або загинути.

Звичайно, у Царстві не буде нікого одноокого, але ілюстрація та сама. Якщо нам дорого коштує відтяти один з наших членів, то це, напевно, варто зробити, щоб здобути вічне життя у славі, навіть ставши калікою, аніж зазнати наслідків Другої Смерті, повного припинення існування. Урок у тому, що ми, ставши послідовниками Христа, уклавши контракт і отримавши частину нагороди, Святий Дух, Божественну милість, не можемо вийти з цього контракту, а повинні йти далі до вічного життя або вічної смерті.

Яким уважним повинен бути Господній народ, щоб не змушувати один одного спотикатися, навіть найменшого з тих малих, які прийняли Ісуса і стали Його послідовниками! Ось урок! Щоб це проілюструвати, Ісус дав таке порівняння: коли пастух загубить одну з овець, він полишає всі інші і йде та шукає заблукалу; і коли знайде її, то вельми радіє. Так і ми, послідовники Ісуса, повинні бути уважними, щоб не давати спотикання один одному, а пам'ятати, що ми всі — вівці під доглядом великого Пастиря,

нашого Небесного Отця, і великого Підпастиря, нашого Небесного Господа, і що Він керується духом, повним любові, зацікавлення та турботи, яка супроводжує заблудлу вівцю. Ми також повинні мати цей дух, а, маючи його, повинні бути дуже уважними, щоб не змусити спотикатися навіть найменшого з Господніх послідовників, щоб стати йому на перешкоді.

Усі правдиві Господні послідовники є Божими “малими” і перебувають під особливим Божественним доглядом, представленим у нашому вірші як турбота з боку ангелів.

Посланники, які пильнували життя Божих святих, завжди мали доступ до лиця Небесного Отця, щоб повідомити про потреби тих, кого вони представляли, тому що Божественна Сила завжди наготові, щоб захистити їх. Який блаженний привілей — бути Божими дітьми! Яка мудра річ — далі бути такими малими, такими покірними, такими дитячими, щоб перебувати в Його любові, вміти вчитися потрібних уроків і остаточно бути прийнятими з Месією в Його Царство честі та слави!

R5130 (1912 p.)

ДВІ ЧАСТИНИ ПРАЦІ ВІДКУПЛЕННЯ

Твердження Закону дуже точне: “Людина, яка його виконує, буде ним жити”. Хто дотримується Божих наказів, буде жити ними і отримає в нагороду вічне життя (3 М. 18: 5; Рим. 10: 5). Даючи обітницю життя юдеям, Бог не сказав, що Він зробить, щоб вона виконалася. І хоча юдеї не розуміли образів Угоди Закону, Бог показав у них, як виконання цієї Угоди дасть вічне життя шляхом жертви.

У Своєму великому Плані Віків Бог вже подбав про Відкупителя (Еф. 1: 4). Тому обітниця життя через дотримання Закону могла бути дана тільки з урахуванням того, про що подбала Божественна благодать. Тож даючи Угоду Закону, Бог не оминув увагою велику жертву Примирення, яка була образом праці Відкуплення.

У нашого Господа було взаєморозуміння з Небесним Отцем ще до того, як Він став плоттю, і це є самоочевидним, бо зміна Його природи представлена як добровільний крок (Фил. 2: 8). Він прийняв не ангельську природу, а природу насіння Авраама (Євр. 2: 16). Приймаючи природу потомків Авраама, Господь зробив це з конкретною метою: задля “радості яка була перед Ним” (Євр. 12: 2). Цей вираз означає, що Він мав деяке уявлення про працю, яку прийшов виконати.

Знання, яким наш Господь володів у Своєму долюдському стані, не містило розуміння всіх різних образів, яких Він мав бути Позаобразом. Проте, мабуть, Він знав, що перехід від небесної до земної природи був засобом для певної цілі, якої треба було досягти, коли Він став людиною. Щоб зробити цей великий крок, потрібно було мати абсолютну довіру, що Отець не хоче від Нього

нічого, що було би Йому на шкоду, а навпаки, вимагає чогось, що буде Йому на добре. Його віра в Отця була такою великою, що Він прагнув виконати волю Отця за всяку ціну.

Першим кроком у виконанні Отцівської волі було прийняття людської природи, нижчої від будь-якої природи на духовному рівні. Тоді, ставши подобою як людина, Він упокорився аж до смерті, та ще й смерті хресної (Фил. 2: 8). Він упокорився не перед тим, як стати людиною, а після того. Ще будучи хлоп’ям, Він запитував законовчителів, в якому часі для Нього було би властивим зайнятися служінням. Очевидно, задоволений тим, що Він дізнався — у той час Йому ще нічого робити — Він повернувся додому з матір’ю та її чоловіком і був слухняний їм аж до віку тридцяти років (Лк. 2: 51).

У тридцять років Ісус приніс Себе в Йордані, куди прийшов, не маючи іншої цілі, окрім посвячення. Він знав, що прийшов у світ стати Відкупителем людини, що Божа воля стосовно Його праці відкуплення була записана в образах і тінях Святого Письма, і ця воля знаходилася цілком осторонь моральної сторони Закону і не була обов’язковою для того, хто виконає Закон. Він також знав, що для виконання праці відкуплення Він повинен віддати Себе на жертву (Пс. 50: 5). Тож Він із радістю зробив це, кажучи: “Твою волю чинити, Мій Боже, Я хочу”.

ДОСІ ВИКОНАЛАСЯ ТІЛЬКИ ОДНА ЧАСТИНА ВИКУПНОЇ ПРАЦІ

У жертвоприношеннях Дня Примирення посвячення нашого Господа зображене в тому,

як Первосвященик вбивав тельця. У цьому образі наш Господь представлений одночасно в тельці та священику. Новий розум, нова воля, Нове Створіння принесло в жертву плоть. Він не приніс Себе як Відкупитель людини, а віддав Себе на жертву — не людству, не сатані, не світу, а Богу. Будучи відданим, Він був готовий пожертвувати для Отця всім, що мав, і тоді отримав можливість доказати Свою відданість і вірність до самої смерті.

За Свою слухняність до самої смерті, та ще й ганебною на хресті, наш Господь був піднятий з мертвих і отримав найвищу природу — Божественну. У відповідному часі Він матиме право представити заслугу Своєї жертви як ціну викупу за гріхи всього світу, і тоді стане Відкупителем світу.

Вираз Відкупитель досить широкий. Він має на увазі того, хто здобув контроль над чимось і повертає це до попереднього стану законним і задовільним чином. Наш Господь почав виконувати цю працю. Він виконав її першу частину, яка у відповідному часі стане задовільною ціною за гріхи світу. Він вже високо возвеличений і, тим самим, може займати велике становище Посередника між Богом і

людьми. Тепер Він тільки чекає на членів Свого Тіла, які мають приєднатися до Нього і стати учасниками Його слави, після чого почнеться праця Реституції для людства.

Наш Господь буде тисячу років виконувати другу частину цієї праці відкуплення. У кінці тисячі років ця праця завершиться. Зараз Він є Відкупителем (Відновителем) не тому, що вже виконав цю працю, а тому, що має владу та право на неї. У кінці тисячі років Він виконає працю Реституції, і титул Відкупитель залишиться за Ним назавжди, навіть якщо праця відкуплення буде позаду.

Ніщо в Писанні не показує, наскільки виразно наш Господь розумів умови та вимоги, на яких мав подобатися Отцю після приходу у світ. Тому ми не повинні підходити до цього догматично. Цілком ймовірно, що Він не знав всього, крізь що доведеться перейти у плоті, і деякі речі Йому були виявлені пізніше, як читаємо, що після хрищення Він вийшов з води і Йому відкрилися небеса — вищі, духовні речі (Мт. 3: 16). Відтоді Він міг оцінювати більш глибокі риси Божого Плану.

R5128 (1912 p.)

КАРАЮЧИЙ ХАРАКТЕР БОЖЕСТВЕННОГО ЗАКОНУ

“Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!” (Галат 6: 7).

Апостол Павло, звертаючись до Церкви, наводить принцип Божественного Закону, який стосується не тільки Церкви, але й усіх людей скрізь. Осія висловлює ту саму правду, кажучи, що коли ми сіємо вітер, то пожнемо бурю (Ос. 8: 7). Соломон говорить, що коли ми сіємо неправду, то пожнемо марноту (Притч. 22: 8, Гиж.). Св. Павло каже, що коли ми сіємо скупю, то й пожнемо скупю, а коли сіємо щедру, то й пожнемо щедру (2 Кор. 9: 6). І це справді так, незалежно від того, чи ми сіємо пустий овес чи добірну пшеницю.

Коли йдеться про жнива того, що сіє світ, нам сказано, що “очі Господні на кожному місці, позирають на злих та на добрих” (Притч. 15: 3); що “Бог приведе кожну справу на суд, і все

потаємне, чи добре воно, чи лихе” (Екл. 12: 14); що “немає нічого захованого, що не відкриється, ні таємного, що не виявиться”; що “все, що казали ви потемки, при світлі почується, що ж шептали на вухо в коморах, на дахах [відкрито] проповідане буде” (Лк. 12: 2, 3). Також читаємо: “«Мені помста належить, Я відплачу», — говорить Господь” (Рим. 12: 19).

Коли настане цей час відплати? Тепер, каже пророк Малахія (3: 15), люди “вважають пишних щасливими, і ті, хто вчиняє безбожне, будуються та випробовують Бога, і втікають”. Разом із псалмистом (Пс. 94: 3, 4) ми запитуємо: “Аж доки безбожні, о Господи, аж доки безбожні втішатися будуть,.. доки будуть пишатись злочинці?”. Апостол Павло відповідає, що Господь “визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив” — Христа (Дії 17: 31). І “тоді”, каже пророк Малахія до тих, хто боїться Господа і

кого Він обрав як Свої коштовності, “ви знову побачите різне між праведним та нечестивим, між тим, хто Богові служить, та тим, хто не служить Йому” (Мал. 3: 18).

Але, дивіться. Той самий пророк задає навідне питання, над яким усі мали б добре задуматися. Він запитує: “І хто витерпить день Його прибуття, і хто встоїть, коли Він з’явиться? Бо Він, як огонь той у золотаря, і як у пральників луг... «І прибуду до вас Я на суд, і буду свідком швидким проти чарівників, і на перелюбників, і проти тих, хто присягу складає на лжу, і проти тих, хто заплаотою наймита тисне, вдову й сироту, хто відхилює право чужинця, Мене ж не боїться», — говорить Господь Саваот” (Мал. 3: 2, 5).

Ці біблійні вірші посилаються на великий суд Господнього Дня — дня утиску, яким має завершитися Євангельська епоха, порізню змальований як день “гніву”, “помсти”, “відплати” і як “час утиску, якого не було від існування люду”.

Розуміючи, що цей великий суд стосуватиметься світу в цілому — народів, корпорацій і всіх державних, громадських і релігійних організацій людей, і торкатиметься справ усіх осіб, які житимуть у той час, — ми природно запитуємо: де з’являється або де повинна з’явитися караюча справедливість, яка матиме до діла з усіма поколіннями минулого?

Наш Господь відповідає на це запитання, коли каже: “Надходить година, коли всі, хто в гробах, почують голос Його, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресіння життя, а котрі зло чинили, на воскресіння Суду” (Ів. 5: 28, 29). Таким чином, увесь Тисячолітній вік відведений як “день” порахунку, випробування, суду. Під час цього прискіпливого суду відбуватиметься порахунок, та ще й за кожне пусте слово (Мт. 12: 36). Підкоряючись цим судам і навчаючись слухняності, людські маси, які виявлять бажання слухатися, поступово підніматимуться до досконалого існування, а також знання.

ВІДПЛАТА І ПРОЩЕННЯ ГРІХА

Та виникає філософське і важливе питання: наскільки виправдання грішника через віру в дорогоцінну кров Христа та його повне посвячення виконанню Божої волі може заступати шлях Закону, що людина повинна пожати те, що посіяла. Іншими словами, чи новий

стосунок до Бога врятує її від сумних жнив посіяного раніше пустого вівса?

Відповідаємо: так, у певному значенні врятує. Справедливим покаранням за всякий гріх є смерть — найсуворіше покарання, яке можливо було винести. І від цього покарання її реабілітує виправдання. Минулі беззаконня та гріхи більше не стають проти неї на суд, вимагаючи справедливого покарання — смерті, адже “блаженні, кому прощені беззаконня, і кому прикриті гріхи. Блаженна людина, якій Господь не порахує гріха” (Рим. 4: 7, 8). Це благословення мають усі, які вірою в жертву Христа за гріх та шляхом посвячення серця і життя службі Богу входять під Одежу Христової Праведності.

Беззаконня (законний вирок) таких осіб залишається в минулому, тобто підлягає прощенню. І хоча наслідки їхніх гріхів, жнива їхніх лиходійств, посіяних ще до того, як вони почали розуміти надзвичайну гріховність гріха або оцінювати Божу милість у Христі, далі болісно нагадують про себе, такі особи переконані, що все це закрите, що Бог не вважає їх такими, якими вони є насправді, а приписує їхні гріхи Христу, Який вже заплатив за їхнє покарання і приписує їм Своє достоїнство. Далі вони отримують запевнення, що Бог подбав про них, щоб одного дня вони могли зцілитися, вилікуватися від вад, завданих їм гріхом, які тепер вважаються “захованими” від Божественних очей.

У випадку Церкви ці гріхи, тобто дійсні вади, повинні бути стерті, коли настануть Часи Реституції, при Другому Приході Христа (Дії 3: 19). Наслідком цього стирання гріха будуть нові тіла, нові істоти, вільні від гріха, недосконалості й усякого наслідку і прояву гріха. У випадку Церкви цей процес очищення та стирання починається в теперішньому житті і завершиться на початку Тисячолітнього Дня (Пс. 46: 5) через участь у Першому Воскресінні.

Часом очищення світу буде весь Тисячолітній вік, тобто “День Суду”, в якому всі, хто прийме Христа і Нову Угоду, зможуть поступово очиститися і зцілитися. У кінці того віку вони, якщо будуть вірні своїм нагодам, будуть представлені Богу як бездоганні та досконалі, не потребуючи жодного подальшого зцілення, ані

очищення, бо кожен буде, як Адам, людським образом Божественного Творця — досконалою людиною.

Святе Письмо, а також спостереження переконують нас у тому, що виправдання перед Богом не позбавляє нас від усіх наслідків попередніх провин негайно і без нашої співпраці. Жниво чимось схоже на сіяння; особі, яка кається і отримує прощення, обіцяна благодать для допомоги в битві з успадкованими, а також розвиненими слабостями, тому читаємо (1 Ів. 1: 9): “Він [Бог] вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої”. Під час цього процесу очищення, який іде слідом за оживленим виправданням, посвячений віруючий повинен неминуче постраждати від тих чи інших згубних наслідків колишньої грішної поведінки, пожати відплату за те, що попередньо посіяв. І хоча Господь дуже милосердний до такої особи, Він, як Мудрий Лікар, не шкодуватиме потрібного випробування, щоб викоринити погані пристрасті, які довгий час розвивалися в минулому і зав’язли глибоко.

КАРАЮЧА СПРАВЕДЛИВІСТЬ — ОСНОВА БОЖЕСТВЕННОГО ЗАКОНУ

Тут караючий характер Божественного Закону особливо помітний. Люди часто роблять різницю між законом природи і моральним законом, називаючи один природним, а інший — Божественним. Та сталі принципи обох мають Божественне походження і у своїй діяльності виконують Божественну волю. Обидва діють на основі караючої справедливості. Увесь Божественний Закон чи природи, чи моральної поведінки, є лише дією певних усталених принципів праведності, маючи на меті мир і щастя всіх інтелігентних створінь, що знаходяться під його юрисдикцією. Слухняність цьому Закону винагороджується щастям, натомість втручання в нього приносить покарання.

Якщо ви тримаєте руку над вогнем, вона гріється. Це приємно і приносить задоволення. Та якщо ви встромите руку у вогонь, її обпече, і ви відчуєте біль. Так само закон природи, призначений для нашої зручності та благословення, готовий покарати нас, якщо ми порушуємо його правильне застосування. На додаток він готовий змінювати покарання в міру його порушення.

Якщо ви встромите руку у вогонь на дуже короткий час, її обпалить; якщо потримаєте трохи довше, вона попечеться, а якщо потримаєте ще довше, вона згорить. Якщо готувати їжу на відповідному вогні, в нагороду отримаєте смачну страву, та якщо вогонь буде невідповідний, їжа буде або несмачною або непридатною для вживання. Так само вода, одне з найбільших наших благословень, може стати, якщо нехтувати законом природи, знаряддям смерті та руйнування. Отже, у всіх законах природи ми можемо простежити відплату.

У сфері морального закону є так само. Якщо ви порушуєте принципи праведності, ви створюєте образ Бога у вашій істоті. Нечисті думки кладуть надзвичайно виразний відбиток на обличчі, виявляючи темні сторони поганого характеру, тоді як чисті, справедливі і шляхетні думки просвітлюють обличчя, роблячи чистий характер явним для сторонніх спостерігачів. Дія морального закону є такою ж певною та переконливою, як дія природного закону.

Той факт, що відплата (розплата, покарання) часто відстрочується, не раз стає предметом здогадів з боку нерозважних людей, які на марно думають, що можна посіяти пустий овес і ніколи не дочекатися жнив. Окремі особи і навіть цілі народи довгий час наважувалися діяти на основі цього ризикованого та марного припущення, і було би добре, коли б вони хоч зараз прислухалися до застереження апостола: “Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне”.

Дія цього закону найбільше проявляється на класах і народах: по-перше, тому що її очевидність робить її популярною у всьому світі; і, по-друге, тому що її суд неминуче повинен бути ще в теперішньому житті, тому що за гробом нинішній суспільний лад не існуватиме. Побіжний погляд на сторінки історії виявляє факт, що всі народи минулого пожинали болісні жнива і приходили до свого кінця на фоні жахливих сцен. У них був свій початок, свої періоди боротьби, епохи розквіту, після чого “пиха і ситість їжі” приносили заспокоєння від примарної безпеки і відхід від моралі, аж занепад приводив до їхнього падіння. Вони пожинали те, що посіяли.

Так і зараз всі народи світу швидко прямують до найбільш жахливої кризи свого національного

існування. У великому часі нечуваного утиску, який вже навіть зараз є неминучим, вони повинні пожати те, що посіяли. Вони сіяли до вітру насіння самолюбства і тепер повинні пожати вихор терору, знищення всілякої законності та порядку, а також державного і громадського устрою.

ДІЯ ЗАКОНУ ВІДПЛАТИ В ОСОБИСТИХ ВИПАДКАХ

Дія цього закону в особистих випадках хоча і не така яскрава, проте не менш переконлива. Кожна прийнята думка, кожна виявлена і розвинена схильність стає складовою частиною особистого характеру, і цей характер, якоюсь мірою м'який на початку життя, з роками стає твердим. Якщо характер розвивався на основі праведності та правди, на основі наявного світла — чи то самого лише сумління, чи також об'явлення — то плід утвердженого, несхибного і шляхетного характеру, на відміну від інших, протилежних, дозріє до блаженних жнив. Якщо ж розвиток був у напрямку розбещеності, самовдоволення і деградації, то покаранням стануть жакливі плоди.

Навіть якщо така особа дармо отримає пробачення через розкаяння та віру у Відкупителя (цілковито звільниться від законного осуду через Христа, Який взяв на Себе Божественно винесену кару, смерть), все ж плоди того, що вона посіяла, явні в її характері. Погані нахили доведеться викорінювати, а правильний характер формувати великим коштом болісного, однак цінного, досвіду, адже Бог справедливий не тільки в тому, щоб пробачити нам наші гріхи, але й щоб очистити нас від усілякої неправедності. Викорінення цих поганих нахилів, пристрастей та смаків, які глибоко вкоренилися і довго були пещені, принесе великий струс для ґрунту, в якому вони росли. При цьому видалення їх і заміна на благодаті Духа буде одночасно болісною і радісною.

Господь, Мудрий Лікар, буде поводитися зі Своїм пацієнтом настільки милосердно і лагідно, наскільки на це дозволить нагальність випадку. Усі побачать, що їм потрібна Його допомога, та жодний пацієнт не підлягатиме подальшому лікуванню без особистої згоди та співпраці. У випадку Церкви це лікування відбувається в

теперішньому житті і стосується радше волі, аніж тіла, бо хоча лікування дуже допоможе тілу, Великий Лікар не збирається лікувати ушкоджені тіла, а хоче дати цьому класу досконалі духовні тіла вранці Тисячолітнього Дня. У теперішньому тілі посвячена воля зазнає перетворення і відновлення до досконалої гармонії з волею Бога, розумом Христа. “Переможці” (правдива Церква), переходячи крізь труднощі, очищення, випробування віри та страждання тепер, отримуючи похвалу від Господа, не прийдуть на суд (випробування) Тисячолітнього віку (1 Кор. 11: 32), а будуть разом із Відкупителем, своїм Господом, Царями і Священиками Богу, які судитимуть світ і на основі вимог Нової Угоди (неупереджено) надолужать людям за добро чи зло (1 Кор. 6: 2).

ВИВЧЕННЯ СЕРЦЯ В СУДНОМУ ДНІ

Іншою рисою відплати світу під час Тисячолітнього випробування буде загальний розголос, який тоді отримає збирання врожаю і вчинки минулого. Наш Господь натякнув на це, кажучи: “Немає нічого захованого, що воно не відкриється, ані потаємного, що не виявиться” і т. д. (Мт. 10: 26; Лк. 12: 2, 3). Це також відбуватиметься природним чином, коли в той день усі, що в гробах, повиходять. Злочинець і його жертва, боржник і кредитор, злодій і роззява, наклепник і потерпілий мають зустрітися лицем в лице, і всі факти, і навіть таємні мотиви, стануть явними. Умовою замирення одного з іншим і зі Суддею буде безсторонність, про що дізнаються всі.

Історія минулого розповість світові про характер численних Неронів, яким доведеться зустрітися з колишніми жертвами своєї лютої жорстокості і відповісти перед ними у світлі нового і розважливого громадського ставлення, яке покаже злочин у всій його жакливій потворності. Справді, такі “збудяться... на наруги, на вічну [євр. olan — тривалу] гидоту” навіть у власних очах, бо як тільки почне проявлятися відновлена людська зрілість, вони ще повніше збагнуть глибину прірви деградації, в яку опустилися. Навіть ласкаве пробачення колишніх скривджених і ображених ближніх стане великим упокоренням. Це справді буде, як згадує Святе Письмо, згортання розпаленого вугілля на голову (Притч. 25: 21,

22; Рим. 12: 20) — настільки великим буде їхній сором та замішання (Єр. 20: 11).

Треба також пам'ятати, що єдиним мірилом суду в оцінненні людей у той час буде характер. Жодні фальшиві критерії: багатство, благородна кров, владна аристократія, якими людей часто міряють сьогодні і під мантиєю яких злі люди знаходять для себе покровительство, не матимуть тоді жодного значення, адже в умовах Нової Епохи люди вийдуть, позбавлені всієї колишньої власності. Вони не матимуть ні багатства, ні влади, і, відповідно, у світлі того Віку не буде жодної можливості похвалитися чимось успадкованим.

Ті самі умови, які викриватимуть злі вчинки минулого життя і даватимуть, через природну дію морального закону, певну міру відплати злочинцям, зроблять явними також добрі вчинки праведних, так що навіть найменша послуга, зроблена іншим (вчинки, які в той час благословили характер доброчинців) отримає визнання і буде оцінена.

ПРИРОДНА ДІЯ ЗАКОНУ ВІДПЛАТИ

Дивлячись так, ми можемо бачити, як цілком природним чином людина зобов'язана пожати пустий овес, який посіяла, навіть якщо вона даром отримає прощення, звільниться від вини і покарання за неї, смерті, і буде законно виправдана через віру в Христа. Вона погне це не тільки у вигляді труднощів, накопичених через черствість свого характеру (що зробить її кроки до досконалості більш болісними, повільними і вимагатиме суворішого поводження), але й справедливого несхвалення і навіть обурення з боку громадської думки в Тисячолітньому Дні Суду.

Ось такими будуть природні і неминучі наслідки теперішніх поганих вчинків. Однак утіхою для нас буде факт, що цього приниження, хоч би якоюсь мірою, зазнають усі, бо “нема праведного [досконалого] ані одного” (Рим. 3: 10), і всі повинні молитися “прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому”. Це справді буде час, коли всі серця будуть м'якнуті і танути. Ось так Господь забере кам'яне серце і дасть усім, хто під Новою Угодою стане Його народом (який був образно представлений в Ізраїлі), серце з плоті на основі Своєї обітниці (Єз. 36: 22-28).

У деяких випадках частину жнив доводиться мати в теперішньому житті, а в інших — в прийдешньому, як наголошує апостол у 1 Тим. 5: 24, 25. Так само добрі вчинки часом проявляються вже тепер, отримуючи належне сприйняття й нагороду. Однак коли б це не було — тепер чи згодом, Господь дає запевнення, що навіть дар у вигляді кухля зимної води одному з Його учнів за те, що він є Його учнем, матиме свою нагороду (Мт. 10: 40-42), настільки прискіпливо Господь звертатиме увагу на характер та вчинки і даватиме відповідну нагороду. Як би там не було, це буде нагорода саме від Нього, бо прийде як природна дія законів відплати.

Злочинець міг мати зовсім мало знання про Бога або й не мати жодного; його труднощі, пов'язані зі спадковістю, могли бути великими, а оточення — дуже несприятливим. Він міг зіткнутися зі справедливою відплатою за свій злочин з боку ближніх, та все ж у відповідному часі він вийде з гробу на [привілеї та нагоди] воскресіння [поступове підняття] через суд [випробування, картання]. Якщо він буде слухняний, то зможе досягти висот досконалості та вічного життя, хоча гріхи минулого можуть створювати під час Віку Суду величезні труднощі в характері.

З іншого боку, хтось може бути моральною людиною, яка “скуштувала доброго Божого Слова та сили майбутнього віку”, стала учасницею духа святості через віру в Христа, та при цьому може дозволити злобі та ворожнечі заповонити серце настільки, щоб ненавидіти брата, хоча зовні може не порушувати жодного закону і бути в повазі в людей. Такий є душоубом у серці (1 Ів. 3: 15), хоча й стримується від зовнішнього насильства через повагу до думки інших або з боязні перед наслідками. Хто буде заперечувати, що така особа, з причини наявного світла, може мати ще більші труднощі у реформуванні свого характеру, аніж грубий, проте необізнаний, насильник? Кому багато дано (в значенні знання, нагод і т. п.), від того багато жадатимуть (Лк. 12: 48). Цей суд буде відповідно до знання та здібності робити добре — буде справедливою відплатою.

ПОСЛІДОВНІСТЬ БОЖЕСТВЕННОГО ПОРЯДКУ ВІДПЛАТИ

Тільки недоумки та душевнохворі є в цілковитій темряві. Усі інші володіли, щонайменше,

сумлінням, і мало хто був позбавлений надії мати нагороду за дотримання його наказів, хоча, як каже св. Павло, вони теж не мали надії і були без Бога у світі. Вони були без єдиної справжньої надії — Євангелія (Еф. 2: 12). До того як була представлена Євангельська надія вічного життя (і її тінь в Ізраїлі), світ загально надіявся тільки на теперішню нагороду праведності. Жодна інша надія не була виразно представлена, навіть Ізраїлю, хоча були натяки і образні провіщення щодо Євангельської надії, такі як в обітниці, даній в Едені, що Насіння жінки зітре голову змія. Більш тверезі розуми скарбували ці проблиски надії і розмірковували над ними, тоді як маси людей бачили тільки простий урок, що порядність, праведність є в цей час найкращою лінією поведінки.

Та коли прийшов Христос, Він “[виразно] вивів на світло [вічне] життя та нетління Євангелієм” (2 Тим. 1: 10). З того часу, наскільки люди прямо чи опосередковано стикалися з цим Євангелієм, настільки зростала їхня відповідальність — незалежно від того, чи вони її приймали чи відкидали, ігнорували чи чинили їй опір. Написано: “Суд же такий, що світло на світ прибуло, люди ж темряву більш полюбили, як світло, лихі бо були їхні вчинки” (Ів. 3: 19).

Божественний задум щодо відплати містить, очевидно, певну послідовність, тому нагороди та покарання на основі цього задуму приходять природним чином, як результат послуху або непослуху закону. Однак в обох випадках Божі нагороди і покарання часом виходять за межі цього правила, наприклад, коли Він возвеличує Церкву з Христом, її Головою, до Божественної

природи, Царства та слави, або коли Він приведе на сатану та його послідовників швидке знищення в кінці Тисячолітнього віку. Його екстраординарні методи час від часу проявлялися також в минулому, а саме, у знищенні світу потопом, у зруйнуванні Содому та Гоморри, у змішуванні мов при вежі Бабел та в інших випадках, менш знаних. Це були особливі та виняткові прояви Його гніву і одночасно Його благодаті.

Правильне уявлення про Господній стосунок (під час майбутнього суду) до тих зі світу, хто буде каятися, можна здобути частково через уважне вивчення Його стосунку до виправданих та посвячених Його дітей у цей час. Навіть виправдані, ми не звільнені від усіх наслідків нашого колишнього неучтва чи непокори. Якщо при нашій необізнаності та непокорі в молодечому віці ми набули поганих звичок, які нашкодили здоров'ю і послабили моральні та фізичні сили, нам доводиться боротися з усіма цими труднощами, навіть якщо ми усвідомлюємо Божественне прощення і підтримку.

Зараз є наш судний день; суд світу триватиме на тих самих загальних принципах. Люди будуть спочатку приведені до знання Правди, а тоді будуть суджені — як гідні чи не гідні життя — на основі використання знання чи зловживання ним після його здобуття. Добрі і погані вчинки їхнього першого життя, ще перед здобуттям ними знання про Правду, стануть перед цим судом тільки на основі природної дії караючого характеру морального Закону.

R5139 (1912 p.)

ВЕЛИКА МІСІЯ СВ. ПАВЛА

“Бо Христос... послав мене... звіщати Євангелію” (1 Коринтян 1: 17).

Ученість завжди була у великій повазі, і ті, які нею володіють, зазвичай оцінюють цей факт, як і ті, які не володіють. Отож з боку учених і тих, які здаються ними, існує тенденція робити чи казати щось, чи навіть обговорювати теми, які дозволяють їм вирізнитися серед інших.

Св. Павло мав добру освіту. У нього були всі переваги і, відповідно, більша спокуса показувати своє знання. У Посланні до Коринтян

він звертався до людей, обізнаних з грецькою філософією, які знали, що світ поважає цю філософію настільки, що особа, яка б показала свою необізнаність з нею, вважалася б неучком.

Апостол розумів, що його велика місія полягає не в тому, щоб показати себе, а в тому, щоб проповідувати Євангеліє — “благовістити... радість велику, що станеться людям усім” (Лк. 2: 10). Як посол Христа, він отримав привілей стати учасником Його страждань у теперішньому віці і майбутньої слави в Христовому Царстві. Він добре бачив, що його

повноваження перевищували все інше і розумів, що, з Божественного погляду, ціла решта філософій є безглуздя. Апостол прийшов до мудрого висновку, що не полишить своєї місії заради розмов про ці людські теорії, ані не сперечатиметься з тими, хто їх прийняв.

А так як благословення від почутого Євангелія мали отримати ті, кого Господь хотів зібрати, св. Павло постановив не проповідувати нічого, окрім Христа. Він не єднав учення Христа з ученнями Платона, хоча знав, що, згадавши Платона, а тоді розповівши про Христа як про великого філософа, він привернув би до себе увагу греків, які казали б: “Ось ще один, хто вчить про безсмертя та інші подібні науки”, — а тоді слухали би проповідь св. Павла.

Св. Павло добре розумів, що вчення Христа зовсім протилежне теорії Платона, яка твердить, що людині притаманне безсмертя, і що коли здається, ніби вона померла, вона насправді тільки починає жити. Людина не має нічого, чим могла би похвалитися перед Богом або що могло би дати їй вічне життя. Але якщо вона може прийти до згоди з Богом, вона матиме благословення вічного життя і щастя. Апостол знав, що жодна грішна людина не може здобути таку річ для себе, тому Бог подбав про всіх через викупну ціну, дану на Голгофі, а також через відновлення всього Відкупителем (Дії 3: 19-21).

Яким мудрим був св. Павло! Як шкода, що рання Церква не почерпнула для себе користі з його шляху! Через багато років, коли апостоли поснули, мішанина філософії Платона і Євангелія Христа наробила лиха християнській вірі й збудувала велику анти-християнську систему, по-біблійному звану “Вавилоном”. Св. Павло поведився мудро, коли не обговорював тем, яких зазвичай навчали грецькі філософи, а віддавав увесь свій час представленню філософії Плану Віків. Він проповідував Христа, Який “спасати може до кінця” (Кул.) усіх, хто приходять до Отця через Нього (Євр. 7: 25), хто має вуха, здатні оцінювати, і спроможний у Його Царстві принести всьому людству знання про Божу доброту, відкриваючи глухі вуха людей на прийняття Правди. Він показав, що вся діяльність гріха та нищення з причини смерті, яка відбувалася серед людської сім’ї, остаточно припиниться.

СЛАБКИЙ ПУНКТ СУЧАСНОГО ПРОПОВІДУВАННЯ

Багато слухачів св. Павла були би раді дізнатися про Христа як великого юдейського Учителя і визнати, що Його філософія добра. Вони охоче слухали би, що Христос одного дня зацарює і підніме людство. Та на шляху була велика перешкода. Той, Кого проповідували, не мав доброї репутації. Як твердив Його народ, Його розп’яли як злочинця.

Хтось слабший від св. Павла міг би приховати факт розп’яття Христа. Він міг би сказати, що юдеї не оцінили зробленого Христом, не оцінили того, що Христос був Сином Бога, могутнім Логосом, а тоді міг би якось обминути смерть Христа на хресті. Відповідно, погани вважати б нашого Господа великим Учителем і ніколи б не дізналися про те, як Він помер, доки хтось із юдеїв не розповів би їм, що їхній великий учитель був настільки небезпечним злочинцем, що не заслуговував на життя. І коли б вони запитали св. Павла чи це правда, він би пояснив, що таким був факт, але більшість юдейського народу не погодилася з цим вчинком своїх правителів і не мала до цього ніякого відношення.

Обминути правду — ось що стараються зробити сьогодні зі всіх кафедр християнства. Якщо про смерть нашого Господа все таки згадують, то тільки у формі виправдання. Однак св. Павло проповідував, що смерть Христа була обов’язковою для відкуплення людського роду, і, відповідно до вимог Угоди Закону, Він повинен був померти на хресті, щоб відкупити Ізраїль від прокляття Закону (Гал. 3: 13).

Ось так апостол не соромився звіщати усю Божу раду в найбільш рішучій формі (Дії 20: 27). Розп’яття було єдиним шляхом, щоб смерть нашого Господа мала повну вартість і досягла задуманої цілі. Коли б Він не помер, “Праведний за неправедних”, то не міг би бути Відкупителем всього світу. Це Послання було таким могутнім і настільки відрізнялося від усього іншого у світі, що апостол прийшов до висновку, що в нього немає часу дискутувати на іншу тему.

Можливо, були випадки, коли св. Павло міг говорити про щось інше. Він міг мати нагоду сказати, що взагалі не вірить у філософію Платона, проте він не збирався показувати, що знає

щось про світські філософії. Так само з нами. Ми повинні говорити про Правду, а не про неправду. Якщо в нас буде можливість згадати про неправду, то це повинно бути тільки поглядом збоку, щоб висвітлити Правду.

Існує багато тем, в яких є доля істини, — геологія, астрономія і т. п., але проповідувати їх означало б нехтувати не тільки представленням великого головного Послання, що людина грішна і може поєднатися з Богом тільки через смерть Христа, але й можливістю показати, чим є учнівство, якою має бути нагорода за нього і результат прославлення Церкви з Христом. Це Послання Євангелія сьогодні не проповідується. Навпаки, в імені Христа говориться багато нісенітниць, до того ж в церквах, посвячених для служіння Господу. Ми не повинні імітувати цей шлях і прагнути популярності під час

проповідування. Ми повинні йти слідами Ісуса та Його учнів.

Спостереження навчило нас, що посвячені особи, які дозволили іншим темам, окрім “цього Євангелія”, поглинути їхній час та увагу, знаходяться у великій небезпеці піти на манівці. Ми радимо їм бути дуже ревними в заощадливому використанні часу та таланту для служіння Євангелію. Полишмо всі інші теми, якими б цікавими вони не були, іншим. У майбутньому, коли ми матимемо все знання, ми зможемо порозмовляти і про них. Якщо хтось із причини, якої можна уникнути, відвертається від служіння правдивому та єдиному Євангелію, він швидко звертає зі шляху або натрапляє на великі перешкоди у своєму бігу “за нагородою високого поклику” (Фил. 3: 14).

R5125 (1912 p.)

У СНІ БЕЗ СНОВИДІНЬ МЕРТВІ ЧЕКАЮТЬ ПОВЕРНЕННЯ ХРИСТА

“А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб, де Я, були й ви” (Івана 14: 3).

Помилкове припущення, що люди живуть після смерті, фактично, лежить в основі кожного хибного теологічного уявлення у світі. Ми всі помилялися, коли приймали здогадки Платона замість Божого Слова, і можемо позбутися наших труднощів та теологічної плутанини тільки повертаючись по своїх слідах. Попри все, що ми сказали і написали, і з урахуванням слів Писання, часто виникає запитання: “Ви що, справді хочете сказати нам, що наші друзі не йдуть до неба, коли помирають?”

Власне, це становить, як ми намагаємося продемонструвати, вчення Біблії. Зі всіх релігійних книг тільки Біблія навчає, що мертва людина є мертвою, нічого не знає, і її єдина надія є в Божественному задумі через Христа, через воскресіння мертвих — “праведних і неправедних” (Дії 24: 15).

Коли пригадаємо, що майже всі релігійні віровчення та теорії у світі твердять, що 999 осіб з кожної тисячі одразу після смерті йдуть на неймовірно жахливі страждання, то можна припустити, що всі будуть раді негайно прийняти свідчення Біблії, що смерть є сном без сновидінь

аж до пробудження у воскресінні. Тож нам не вкладається в голову, чому хтось віддає перевагу думці, що його друзі та близькі, а також мільйони язичників зазнають мук, а не думає, що вони сплять.

Річ, мабуть, у тому, що самолюбство настільки укоренилося в масах, що люди менше дбають і думають про інших, аніж про своїх близьких родичів та друзів, і це самолюбство схиляє їх до того, щоб із захопленням вірити, що вони самі й їхні родичі, хоча нічим не кращі від решти світу, є особливими улюбленцями небес і їм буде дана нагорода святих, яким би безтямним не було їхнє життя. Хтось запропонував такий ідеал молитви:

*“Дай милості, Боже, для мене й для жінки,
Для сина Івана і для його жінки —
Для нас чотирьох, і не більше”.*

Виходячи з цього, бачимо, що коли смерть проникає в коло сім’ї, самолюбна зарозумілість веде до переконання, що Бог приймає померлу особу як святого і негайно забирає її до небесного блаженства, не беручи до уваги те, як бездумно вона вела своє життя і як мало показувала Христового духа. Цю ілюзію зміцнює християнський служитель, покликаний провести

похоронне служіння. Скільки б він не читав із Біблії, що якщо немає воскресіння, то ті, які поснули, загинули, його проповідь неминуче створить враження, що померлий не потребує жодного воскресіння, тому що він не помер, а тільки перебрався з нижчого рівня життя на вищий.

Доказ цього не наводиться, та й ніхто про нього не питає. Він не наводиться, бо жодного такого біблійного доказу немає. А люди не питають, бо недостатньо тямущі в релігійних питаннях, щоб вимагати підстави та доказу того, про що їм говорять. Лік від усього цього з'явиться тоді, коли ми станемо більш тямущими, більш розсудливими. Жодний служитель Христа не повинен переживати, що його запитають про підставу його віри. Св. Петро радив, щоб кожен християнин був цілковито обізнаний з Божественним Посланням, щоб дати підставу тому, хто питатиме про його віру, і підставу про те, про що він говорить іншим.

Тепер зверніть увагу на наш вірш. У ньому Вчитель не говорить жодного слова про наш прихід до Нього, а, навпаки, — про те, що Він прийде знову і забере нас до Себе. Це цілковито погоджується з ученнями апостолів. Хіба вони не кажуть, що при другому приході Христа воскресіння Церкви буде першим за порядком; що тоді посіяне в немочі буде підняте в силі, посіяне в безчесті буде підняте в славі; якщо сіялося тіло душевне, то буде підняте тіло духовне, і тоді ми назавжди будемо з Господом? Хіба вони не кажуть, що це буде миттєва переміна? Хіба це не назване пробудженням зі сну смерті?

Послухаймо св. Павла: “Ось кажу я вам таємницю: не всі ми заснемо, та всі перемінимось, раптом, як оком змигнути, при останній сурмі [сьомій сурмі]: бо засурмить вона”, “і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostались, будемо схоплені разом із ними... на зустріч Господню на повітрі” (1 Кор. 15: 51, 52; 1 Сол. 4: 16, 17). Як просто, як зрозуміло! Це буде перша зустріч Церкви з Господом. Усі її члени, які вмирали перед тим, “спали”, а ті, які вмирають з того часу, не потребуватимуть спати і чекати на славну зміну. Але, скаже хтось, хіба другий прихід Христа не відбувається тоді, коли Його святі помирають? Хіба Він не приходить одразу, щоб взяти їх до Себе?

Воістину, тільки дуже кульгава теорія може шукати для себе підтримки в такому перекрученні віршів. Коли б Христос мав приходити кожного разу, коли помирають Його святі, то хіба це не було би багатьма приходами замість одного другого приходу? І навіть якщо Його вірних було справді небагато, то хіба це не змусило би Відкупителя займатися тільки приходом і відходом кожні кілька хвилин?

Таке кривотлумачення учень Біблії можна виправдати тільки повним її незнанням. Про цю річ веде мову не тільки якийсь один вираз Святого Письма, але сотні виразів Писання, які наводив Ісус та апостоли. І всі вони суперечать такій думці.

“НЕ СХОДИВ НА НЕБО НІХТО”

Послухаймо слів Ісуса: “Не сховався на небо ніхто” (Ів. 3: 13). Тільки Син Людський був на небесах. Він зійшов туди, де був раніше, маючи додаткову славу і честь. Зараз Він готує місце для класу Своєї Нареченої і готує клас Нареченої для цього місця — почесного місця по Своїй правиці. Він наглядає за її життєвими обставинами, дозволяючи, щоб усе було їй на добре, щоб вона при Його Другому Приході була готова, могла бути прийнята як Його Наречена і отримала частку в Його славі, честі та безсмерті.

Відповідно до цього Великий Учитель згодом ствердив, що всі мертві є в гробах, і у Своему другому приході Він спочатку покличе Своїх вірних до досконалості життя, а пізніше покличе решту людства, яка ще не заслуговує на життя, щоб вона отримала можливість (випробування) показати, чи вона гідна вічного життя на людському рівні.

Послухаймо Його запевнення для вірних щодо їхньої частки в Його воскресінні (Головному Воскресінні) до слави, честі та безсмертя на духовному рівні. Він сказав: “Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні!.. Вони будуть священниками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років” (Об. 20: 6).

Зверніть увагу на те, що у всіх цих запевненнях про Церкву сказано як про клас, з якого всі увійдуть до слави разом, при другому приході Христа, а не окремо, при смерті кожного. Справді, кожен має особисте випробування, пробу, щоб можна було визначити, чи він (вона)

виявиться гідним, тобто придатним, зайняти місце в славному Тілі Христа, у славній громаді Нареченої. Але при цьому повторюється вираз, що ми будемо прославлені разом, будемо мати частку в одному воскресінні.

“НЕ ЗІЙШОВ БО НА НЕБО ДАВИД”

Також зі всім сказаним погоджується вислів св. Петра в День П'ятидесятниці: “Не зійшов бо на небо Давид”, “і знаходиться гріб його в нас аж до цього дня” (Дії 2: 34, 29). Слова св. Петра дають зрозуміти, що коли б цар Давид зійшов на небо, то його гробу не було би на землі. Схоже ми могли би сказати про всіх пророків та про всіх інших осіб: якщо вони піднялися на небесний рівень, то про них не можна казати, що в них є гріб на землі, бо вже сама думка, пов'язана зі словом “гріб”, дає зрозуміти, що йдеться про особистість, яка чекає воскресіння, чекає визволення від стану та умов смерті. Тож Святе Письмо завжди відсилається не до воскресіння живих, що було би нісенітницею, а до воскресіння мертвих.

Зауважте контекст, в якому апостол Петро вживає вираз “Не зійшов бо на небо Давид”. Він щойно звернув увагу на факт, що Давид пророкував про воскресіння Ісуса. У пророцтві він уособлював Ісуса, кажучи: “Бо ти не залишиш моєї душі в гадесі та не допустиш, щоб твій відданий побачив тління” (в. 27, WTB). Св. Петро аргументує, що це не справдилось на Давидові, бо він бачив тління, його душа залишилася в шеолі і далі залишається там, і не повернеться звідти, поки Месія не покличе його вранці воскресіння.

“ЗІ МНОЮ БУДЕШ У РАЮ” (Турк.)

Та, скаже хтось, хіба вмираючий розбійник не пішов з Ісусом до Раю того самого дня, коли вони обоє померли? А якщо так, то чи це не підтверджує, що всі, які є в згоді з Богом, йдуть до неба, коли помирають, незалежно від стану інших, які померли? Ні, ми припускалися грубої помилки і неправильно тлумачили передсмертні слова нашого Відкупителя до розбійника. А маючи неправильну думку, ми керувалися нею при поясненні. Наше пояснення завдало величезної шкоди. Тисячі людей вирішили, що вони можуть далі жити в гріху, переконані, що у передсмертну мить вони зможуть сказати: “Боже,

будь милосердний до мене”, і тоді за мить увійти в славу, честь та безсмертя як співспадкоємці Спасителя і зайняти таке ж почесне становище, що й ті, які “боролися, щоб здобути перемогу, і вистояли у кривавій битві” випробування, переслідування та самовідречення.

Яка пародія на Справедливість — вважати за можливе таке застосування цього принципу. Наприклад, сперечаються два негідники. Обидва вихоплюють револьвери і стріляють; один гине одразу, а інший, гірший від першого, ще живий якусь мить, каже: “Боже, будь милосердний до мене”. Теоретично він переходить до слави, тоді як його жертва, не маючи можливості просити милості, засуджена, як пояснює згадана теорія, на безконечні катування.

Зверніть увагу на обставини (Лк. 23: 39-43). Ісус повиснув між двома розбійниками, один з яких почав разом з натовпом висміювати Його як злочинця, вигукуючи: “Чи Ти не Христос? То спаси Себе й нас!” Інший, з кращим серцем, щиро визнав свою провину і провину свого товариша, але виступив на захист Ісуса, кажучи, що Він не винен. Після цього він звернувся до Ісуса. Перефразуємо його слова: “Господи, я захищав Тебе від несправедливого звинувачення; пригадай нещасного злочинця, коли будеш мати можливість проявити до мене доброту у відповідь. Я чув, як Ти казав перед Пилатом, що в Тебе є Царство, але не в цьому віці; якесь небесне Царство, гадаю. Я нічого в цьому не тямлю, але з того, що я бачив, можу собі уявити Тебе царем у такому Царстві. Прошу Тебе, «спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!»”

На це Ісус відповів: “Щиру правду кажу тобі [нехай буде, як ти просиш] сьогодні [у цей темний день, коли, здається, у Мене немає приятеля ні на небі, ні на землі — у цей темний день, коли Мене розіп'яли як злочинця, як ошуканця і богохульника, — у цей день кажу тобі] зі мною будеш у раю” (Турк.).

У день своєї смерті всі троє пішли до гадес, шеолу, могили, стану смерті. Обидва розбійники далі є там, серед тих, кого згадує пророк Даниїл, — “тих, що сплять у земному поросі” і збудяться на ранок воскресіння (Дан. 12: 2). Натомість Ісус встав зі шеолу, з гадес, з могили, зі стану смерті на третій день. Він не був у Раю,

бо Рай ще навіть не існував. Він не був на небі, бо був мертвий. Послухаймо Його слів до Марії вранці, коли Він воскрес: “Я ще не зійшов... до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого” (Ів. 20:17). Чи може бути щось більш зрозуміле, простіше, більш гармонійне?

“ВІДЙТИ І БУТИ З ХРИСТОМ” (Дерк.)

А я, — скаже хтось, — маю велику довіру до св. Павла і пам’ятаю його слова: “Вабить мене одне і друге, але часто маю бажання відйти і бути з Христом, бо це значно краще” (Фил. 1: 23, Дерк.). Якщо св. Павло сподівався відйти і бути з Христом, то хіба не логічно припустити, що саме так він зробив, і що всі інші, принаймні святі, при смерті відходять і опиняються відразу в присутності Ісуса і є з Ним?

Таке нерозуміння слів та думок св. Павла є простим з огляду на загальну тенденцію мислення християн на цю тему протягом століть і виходячи з помилки, зробленої в цьому випадку перекладачами. Ми не звалоємо все на перекладачів, бо в їхньому розумі міцно утвердилися хибні переконання, і вони, мабуть, намагалися вкласти в уста апостола те, що, як щиро думали, він мав би сказати.

Тому нам цікаво дізнатися, що ж насправді він сказав про це?

Прочитаймо слова апостола критично. Він вагався між двома речами: що краще — жити і страждати далі для Правди і допомагати братам, чи може краще померти і відпочити від своїх трудів. Між цими двома становищами він не мав

вибору. Але була ще третя річ, і коли б він мав таку можливість, у нього не було би проблем із вибором, бо він мав справжнє, велике бажання стосовно неї. Жодна з тих речей, які були можливі для нього, не змогла би вистояти в порівнянні з нею, настільки бажаною вона була.

Що ж було тією третьою річчю? Ані жити, страждати і бути допомогою братам, ані померти і відпочити від своїх трудів. Третя річ, судячи з буквального перекладу, виражена так: “Маю бажання вернутися і бути з Христом, бо це значно краще” — набагато краще від того, щоб жити в нинішніх важких умовах або вмирати, засинати, спочивати і чекати на Царство.

Та, скаже хтось, яке ви маєте право перекладати слово “відйти” зовсім протилежним за значенням словом “вернутися”. Ми відповідаємо, що ми так перекладаємо на основі грецького тексту. Згадане грецьке слово — “*analusai*”; воно знаходиться ще в одному місці в Біблії і перекладається як “вертатися”. У тому випадку не виникає жодного запитання щодо правильності перекладу (див. Лк. 12: 36).

Отже, дорогі християни-послідовники, полишмо вигадки Середньовіччя і приймімо натхнені слова Ісуса, апостолів та пророків і маймо разом з ними “замість попелу... оздобу, оливу радості замість жалоби” щодо розуміння Задуму Небесного Отця. Тоді ми побачимо, як в нас щораз більше виконується молитва Учителя: “Освяти Ти їх Правдою! Твоє Слово то Правда”.

R5131 (1912 р.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.